

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Gabrielou Kučerovou v právní věci žalobce: **CONCORDIA INVEST, a.s., investiční fond v likvidaci**, IČ: 45245282, sídlem Praha 5, Janáčkovo nábř. 37, zast. Mgr. Martinem Láníkem, advokátem se sídlem Praha 2, Vinohradská 37 proti žalovaným: **1) Ing. M. K.**, bytem xxx, **2) Ing. M. L.**, nar. xxx, bytem xxx (původně její otec Ing. J. S.), zast. JUDr. Ing. Václavem Školoutem, advokátem se sídlem Praha 1, Na Příkopě 859/22, **3) nikdo** (původně JUDr. V. V.), **4) Ing. O. V.**, bytem xxx, **5) JUDr. J. F.**, bytem xxx, **6) Ing. M. O.**, bytem xxx, zast. Mgr. Martinem Janečkem, advokátem se sídlem Praha 1, Vodičkova 30, **7) nikdo** (původně Ing. J. Š.), **8) Česká spořitelna, a.s.**, IČ: 45244782, sídlem Praha 4, Olbrachtova 1929/62, zast. JUDr. Pavlem Dejlem, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1, Jungmannova 24, **9) J. L.**, nar. xxx, bytem xxx, zast. Mgr. Michalem Doležalem, advokátem se sídlem Praha 3, Slavíkova 6, **10) Bc. K. R.**, nar. xxx, bytem xxx, zast. JUDr. Ladislavem Krymem, advokátem se sídlem Praha 1, Národní 43, **11) Ing. Z. V.**, nar. xxx, bytem xxx, zast. JUDr. Ladislavem Krymem, advokátem se sídlem Praha 1, Národní 43 o zaplacení 69.154.535,40 Kč s přísl.

t a k t o:

I. 1) žalovaný je povinen společně a nerozdílně s 2) žalovanou a 4) žalovaným zaplatit žalobci 13.163.568,54 Kč s úroky z prodlení ve výši ve výši 8,75% ročně od 21. 9. 2005 do 31. 12. 2005, ve výši 9% ročně od 1. 1. 2006 do 30. 6. 2006, ve výši 9% ročně od 1. 7. 2006 do 31. 12. 2006, ve výši 9,5% ročně od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007, ve výši 9,75 % ročně od 1. 7. 2007 do 31. 12. 2007, ve výši 10,5% ročně od 1. 1. 2008 do 30. 6. 2008, ve výši 10,75% ročně od 1. 7. 2008 do 31. 12. 2008, ve výši 9,25% ročně od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2009, ve výši 8,5% ročně od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009, ve výši 8% ročně od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75% ročně od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, ve výši 7,5% ročně od 1. 7. 2012 do 31. 12.

2012, ve výši 7,05% ročně od 1. 1. 2013 do 19. 1. 2015 a dále od 20. 1. 2015 ve výši 7% ročně, zvýšených v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka o výši

reposazby, stanovené Českou národní bankou pro první den příslušného kalendářního pololetí až do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku s tím, že plněním jednoho ze žalovaných 1), 2), 4) a 9) zaniká v rozsahu tohoto plnění povinnost ostatních žalovaných.

II. Žaloba s tím, aby 1) žalovanému bylo uloženo zaplatit žalobci 55.990.966,86 Kč se zákonnými úroky z prodlení ode dne podání žaloby do zaplacení a zákonné úroky z prodlení z částky 13.163.568,54 Kč za dobu ode dne 6. 6. 2005 do 20. 9. 2005 včetně se zamítá.

III. Ve vztahu mezi žalobcem a 1) žalovaným nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

IV. 2) žalovaná je povinna společně a nerozdílně s 1) a 4) žalovaným zaplatit žalobci 351.927,66 Kč s úroky z prodlení ve výši ve výši 8,75% ročně od 22. 9. 2005 do 31. 12. 2005, ve výši 9% ročně od 1. 1. 2006 do 30. 6. 2006, ve výši 9% ročně od 1. 7. 2006 do 31. 12. 2006, ve výši 9,5% ročně od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007, ve výši 9,75 % ročně od 1. 7. 2007 do 31. 12. 2007, ve výši 10,5% ročně od 1. 1. 2008 do 30. 6. 2008, ve výši 10,75% ročně od 1. 7. 2008 do 31. 12. 2008, ve výši 9,25% ročně od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2009, ve výši 8,5% ročně od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009, ve výši 8% ročně od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75% ročně od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, ve výši 7,5% ročně od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, ve výši 7,05% ročně od 1. 1. 2013 do 19. 1. 2015 a dále od 20. 1. 2015 ve výši 7% ročně, zvýšených v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka o výši reposazby, stanovené Českou národní bankou pro první den příslušného kalendářního pololetí až do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku s tím, že plněním jednoho ze žalovaných 1), 2), 4) a 9) zaniká v rozsahu tohoto plnění povinnost ostatních žalovaných.

V. Žaloba s tím, aby 2) žalované bylo uloženo zaplatit žalobci 68.802.607,74 Kč se zákonnými úroky z prodlení ode dne podání žaloby do zaplacení a zákonné úroky z prodlení z částky 351.927,66 Kč za dobu ode dne 6. 6. 2005 do 21. 9. 2005 včetně se zamítá.

VI. Žalobce je povinen nahradit 2) žalované náklady řízení ve výši 429.256,46 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce 2) žalované.

VII. 4) žalovaný je povinen společně a nerozdílně s 2) žalovanou a 1) žalovaným zaplatit žalobci 13.163.568,54 Kč s úroky z prodlení ve výši ve výši 8,75% ročně od 28. 9. 2005 do 31. 12. 2005, ve výši 9% ročně od 1. 1. 2006 do 30. 6. 2006, ve výši 9% ročně od

1. 7. 2006 do 31. 12. 2006, ve výši 9,5% ročně od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007, ve výši 9,75 % ročně od 1. 7. 2007 do 31. 12. 2007, ve výši 10,5% ročně od 1. 1. 2008 do 30. 6. 2008, ve výši 10,75% ročně od 1. 7. 2008 do 31. 12. 2008, ve výši 9,25% ročně od 1. 1. 2009 do 30. 6.

2009, ve výši 8,5% ročně od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009, ve výši 8% ročně od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75% ročně od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, ve výši 7,5% ročně od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, ve výši 7,05% ročně od 1. 1. 2013 do 19. 1. 2015 a dále od 20. 1. 2015 ve výši 7% ročně, zvýšených v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka o výši reposazby, stanovené Českou národní bankou pro první den příslušného kalendářního pololetí až do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku s tím, že plněním jednoho ze žalovaných 1), 2), 4) a 9) zaniká v rozsahu tohoto plnění povinnost ostatních žalovaných.

VIII. Žaloba s tím, aby 4) žalovanému bylo uloženo zaplatit žalobci 55.990.966,86 Kč se zákonnými úroky z prodlení ode dne podání žaloby do zaplacení a zákonné úroky z prodlení z částky 13.163.568,54 Kč za dobu ode dne 6. 6. 2005 do 27. 9. 2005 včetně se zamítá.

IX. Ve vztahu mezi žalobcem a 4) žalovaným nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

X. Žaloba proti 5) žalovanému se zamítá.

XI. Ve vztahu mezi žalobcem a 5) žalovaným nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

XI. Žaloba proti 6) žalovanému se zamítá.

XII. Žalobce je povinen nahradit 6) žalovanému náklady řízení ve výši 1.399.340,80 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce 6) žalovaného.

XIII. Žaloba proti 8) žalovanému se zamítá.

XIV. Žalobce je povinen nahradit 8) žalovanému náklady řízení ve 2.295.672,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce 8) žalovaného.

XV. 9) žalovaný je povinen zaplatit žalobci 20.725.430,54 Kč s úroky z prodlení ve výši ve výši 8,75% ročně od 29. 9. 2005 do 31. 12. 2005, ve výši 9% ročně od 1. 1. 2006 do 30. 6. 2006, ve výši 9% ročně od 1. 7. 2006 do 31. 12. 2006, ve výši 9,5% ročně od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007, ve výši 9,75 % ročně od 1. 7. 2007 do 31. 12. 2007, ve výši 10,5% ročně od 1. 1. 2008 do 30. 6. 2008, ve výši 10,75% ročně od 1. 7. 2008 do 31. 12. 2008, ve výši 9,25% ročně od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2009, ve výši 8,5% ročně od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009,

ve výši 8% ročně od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75% ročně od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, ve výši 7,5% ročně od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, ve výši 7,05% ročně od 1. 1. 2013 do 19. 1. 2015 a dále od 20. 1. 2015 ve výši 7% ročně, zvýšených v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka o výši reposazby, stanovené Českou národní bankou

pro první den příslušného kalendářního pololetí až do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku s tím, že plněním jednoho ze žalovaných 1), 2) 4) a 9) zaniká v rozsahu tohoto plnění povinnost ostatních žalovaných.

XVI. Žaloba s tím, aby 9) žalovanému bylo uloženo zaplatit žalobci 48.429.104,86 Kč se zákonnými úroky z prodlení ode dne podání žaloby do zaplacení a zákonné úroky z prodlení z částky 20.725.430,54 Kč za dobu ode dne 6. 6. 2005 do 28. 9. 2005 včetně se zamítá.

XVII. Žalobce je povinen nahradit 9) žalovanému náklady řízení ve výši 772.115,84 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce 9) žalovaného.

XVIII. Žaloba proti 10) žalovanému se zamítá.

XIX. Žaloba proti 11) žalovanému se zamítá.

XX. Žalobce je povinen nahradit 10) a 11) žalovanému náklady řízení ve výši 2.315.360,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce 10) a 11) žalovaného.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se svou žalobou, došlou zdejšímu soudu dne 6. 6. 2005 domáhal uložení povinnosti všem původně žalovaným, aby zaplatili žalobci společně a nerozdílně částku 69.154.535,40 Kč, představující škodu, která žalobci vznikla tím, že mu nebylo společností Bradley, Rosenblatt & Company, a.s. (dále i jen BRC) vráceno 30.557 akcií UNIPETROL (ISIN xxx), 10.000 akcií České spořitelny (ISIN xxx), 12.000 akcií Komerční banky a 58.607 akcií ČEZ (ISIN xxx). Všechny tyto akcie byly na BRC převedeny na základě smlouvy o půjčce cenných papírů ze dne 4. 6. 2001. K tomuto dni měly všechny převedené cenné papíry (dále i jen CP) smluvní hodnotu 24.226.320,- Kč (1.711.192 + 2.500.000 + 13.920.000 + 6.095.128). Podle smlouvy byly akcie BRC zapůjčeny na 30 dnů. Smlouva ze dne 4. 6. 2001 však nebyla první smlouvou o půjčce cenných papírů, když jí předcházelo několik smluv s téměř identickým obsahem (smlouvy ze dne 30. 11., 28. 12. 2000, 25. 1., 23. 2., 22. 3., 6. 4. a 9. 5. 2001). Ve skutečnosti tedy nešlo o půjčku na dobu 30 dnů, ale víceméně o dlouhodobou revolvingovou půjčku cenných papírů. Žalovaná částka představuje tržní hodnotu všech výše uvedených CP ke dni, předcházejícímu podání žaloby, t.j. 69.356.882,50 Kč (4.271.868 + 3.750.000 + 36.268.800 + 25.066.213,90), sníženou o celý zůstatek pro rozdělení mezi věřitele v konkurzním řízení na majetek společnosti BRC (sp. zn. zdejšího soudu 91 K 18/2004) ve výši 202.347,10 Kč. Žalobce v žalobě dále uvedl, že jednání všech žalovaných sice nemuselo probíhat ve vzájemné shodě, avšak jejich jednáním vznikla jediná škoda, za níž odpovídají dle § 438 odst. 1 obč. zák. společně a nerozdílně.

Podle žalobce se všichni žalovaní dopustili protiprávního jednání, v příčinné souvislosti s nímž žalobci vznikla škoda. Konkrétně:

Žalovaní 1) - 4), kteří byli ke dni 4. 6. 2001 členy představenstva žalobce, jednali v rozporu s ustanovením tehdy platného statutu žalobce, který umožňoval půjčit CP ze svého majetku na dobu maximálně 30 dnů a v souhrnné hodnotě do 10% majetku fondu. Hodnota celého majetku žalobce ke dni 30. 6. 2001 činila 88.666.000,- Kč, hodnota půjčených CP tak činila 27,3% z této částky, došlo tedy ke skoro trojnásobnému překročení limitu. Ještě vyšší

překročení (31%) vychází při porovnání s hodnotou vlastního kapitálu žalobce (78.076.000,- Kč). Žalovaní 1) až 4) jako členové statutárního orgánu porušili svou povinnost jednat s odbornou péčí a v souladu se statutem fondu dle § 7 odst. 4 zákona č. 248/1992 Sb., o investičních společnostech a investičních fondech (dále i jen ZISIF). Nejednali čestně, odpovědně a ve prospěch akcionářů či podílníků fondu dle § 17a odst. 2 písm. b) ZISIF, porušili také svou povinnost dle písm. e) tohoto ustanovení, podle kterého osoby jednající jménem investičního fondu dokumentují způsob provedení obchodů, kontrolují objektivnost evidovaných údajů a předchází riziku finančních ztrát. Jejich jednáním došlo také k hrubému porušení zásady diverzifikace rizika, neboť 27,3% hodnoty majetku investičního fondu bylo svěřeno jedinému subjektu, jehož bonita byla velice pochybná. ZISIF sice za určitých okolností umožňuje poskytnout půjčku CP, avšak podmínkou poskytnutí takové půjčky a povinnou náležitostí smlouvy je požadavek existence ujednání o zajištění závazku dlužníka dle § 5d odst. 2 písm. d). V daném případě však půjčka zajištěna nebyla. I když smlouvy obsahují v čl. III ujednání o vystavení směnec, podle žalobce vystavení vlastní směnky dlužníkem věcně nepředstavuje zajištění. Zajištěním by směnka mohla být jen v případě, že by byla podpořena dalšími osobami, např. cestou směnečného rukojemství nebo indosace bez vyloučení odpovědnosti. Skutečné zajištění představuje dle žalobce např. zástavní a zadržovací právo, zajišťovací převod práv nebo ručení třetích osob včetně přistoupení k závazku apod. Žalobce má za to, že protože ve smlouvách o půjčce chybí relevantní ujednání o zajištění pohledávek jako jedna z náležitostí takových smluv, lze je považovat za neplatné. Žalovaní 1) - 4) porušili také svou povinnost podat v konkurzním řízení na majetek BRC žaloby na vyloučení předmětných cenných papírů z konkurzní podstaty. Porušili také svou povinnost jednat s péčí řádného hospodáře podle § 194 odst. 5 obch. zák. Škoda vznikla v příčinné souvislosti s jednáním žalovaných 1) - 4), když žalovaný 2) výše uvedené závadné smlouvy za žalobce přímo podepsal, zatímco žalovaní 1, 3, a 4) o nich věděli a souhlasili s nimi.

Žalovaní 5) - 7), kteří byli ke dni 4. 6. 2001 členy dozorčí rady žalobce, byli při výkonu své činnosti v rozporu s tím, co jim ukládá § 197 obch. zák., zcela pasivní, když neshledali, že transakce půjček CP probíhají v rozporu se statutem fondu, ačkoliv tyto závadné transakce probíhaly po dobu delší než půl roku. Žalovaní 5) - 7) byli při výkonu své činnosti oprávněni nahlížet do účetnictví, kontrolovat pohyb majetku fondu z výpisů z bankovních účtů a z majetkových účtů ve Středisku cenných papírů (dále i jen SCP), pokládat členům představenstva dotazy ke zjištěným nejasnostem apod. Dozorčí rada je přitom oprávněna předložit zjištěné nedostatky při výkonu podnikatelské činnosti představenstvu, případně je také dle § 191 odst. 2 obch. zák. oprávněna vnitřně omezit jednatelská oprávnění představenstva. Pokud představenstvo zjištěné a vytčené nedostatky neodstraní, může též dozorčí rada svolat valnou hromadu. Kromě toho má podle názoru žalobce dozorčí rada, resp. každý její jednotlivý člen povinnost kontaktovat v případě zjištění nedostatků Komisi pro cenné papíry (dále i jen KCP) jako státní dozorčí orgán nad kapitálovým trhem. Žalovaní 5) - 7) ani na jednání valné hromady společnosti žalobce dne 3. 7. 2001, na které byla schválena

výroční zpráva za rok 2000, neuvedli ve své zprávě žádná pochybení, které by zjistili v rámci své kontrolní činnosti. Žalovaní 5) - 7) jednali v rozporu s § 194 odst. 5 obch. zák., který jim ukládá vykonávat svou působnost s péčí řádného hospodáře. Škoda vznikla v příčinné souvislosti s jednáním žalovaných 5) - 7), neboť jako členové dozorčí rady porušili své kontrolní povinnosti a nepodnikli žádné kroky k zamezení série obchodů, která předcházela poslední transakci, ani se k nim nijak nevyjadřovali.

Žalovaný 8), který byl ke dni 4. 6. 2001 depozitářem žalobce jako investičního fondu, jednal v rozporu s depozitářskou smlouvou, která byla uzavřena dne 1. 9. 2000, konkrétně v

rozporu s ustanovením čl. 2 odst. 2 smlouvy, podle kterého měl povinnost kontrolovat hospodaření fondu minimálně v rozsahu stanoveném v § 32 ZISIF. Žalovaný 8) musel o tom, že dochází k výše uvedeným transakcím vědět a jeho povinností v okamžiku, kdy pojal podezření nebo zjistil, že k uvedeným transakcím dochází, bylo postupovat v souladu s čl. 2 odst. 7 smlouvy, tedy sdělit toto podezření nejen s žalobcem, ale upozornit na ně i KCP. To však žalovaný 8) neučinil, čímž porušil smlouvu a i § 32 odst. 3 ZISIF. Škoda vznikla v příčinné souvislosti s jednáním žalovaného 8), neboť porušil své povinnosti z depozitářské smlouvy i ze ZISIF, když při své činnosti byl naprosto pasivní a na dané transakce nijak neupozornil ani se jim nepokusil zabránit.

Žalovaní 9) - 11, kteří byli ke dni 4. 6. 2001 členy představenstva společnosti Bradley, Rosenblatt & Company, a.s. porušili svou povinnost dle § 3 odst. 2 zákona o konkursu a vyrovnání podat návrh na prohlášení konkurzu na majetek této společnosti. Jak vyplývá z obsahu konkurzního spisu 91 K 18/2001 a z trestních spisů v trestních řízeních, vedených proti 9) žalovanému, byla společnost BRC v úpadku již před uzavřením první transakce se žalobcem dne 30. 11. 2000. Přesto si půjčovala od žalobce CP, i když věděla, že jejich vrácení v budoucnu bude buď nemožné nebo zakázané z důvodu upřednostňování věřitele, a uzavírala další smlouvy, kterými na sebe brala další závazky. Z výše uvedených zdrojů rovněž vyplývá, že žalovaní 9) - 11) poškodili i svou vlastní společnost, neboť veškerý její majetek byl zašantročen a v rámci konkurzního řízení se podařilo dohledat a zpěněžit pouze majetek v hodnotě 1.069.621,60 Kč, ačkoliv konkurz byl prohlášen pouze dva měsíce po podpisu poslední smlouvy o půjčce CP, na základě níž byly převedeny na BRC cenné papíry v hodnotě převyšující 24 milionů korun. Žalovaní 9) - 11) proto ručí dle § 194 odst. 6 obch. zák. věřitelům společnosti BRC za závazky této společnosti. Škoda vznikla v příčinné souvislosti s jednáním žalovaných 9) - 11) neboť tím, že nesplnili svou povinnost podat návrh na prohlášení konkurzu před přijetím půjčky CP, uvedli žalobce při sjednávání smluv v omyl ohledně schopnosti BRC dostát svým závazkům a způsobili společnosti BRC škodu tím, že zašantročili její majetek, čímž zapříčinili její nemožnost dostát smluvním závazkům.

Žalobce ve své žalobě také uvedl, že v oblasti kolektivního investování existuje systém kontrolních mechanismů, jejichž účelem je kontrola způsobu hospodaření s majetkem podílových fondů, včasné podchycení a zamezení poškození investorů. Zahrnuje primární právní odpovědnost členů statutárních orgánů fondů kolektivního investování, kontrolu ze strany dozorčích orgánů společností, ze strany depozitáře a nakonec i dozor státního orgánu na kapitálovém trhu. V daném případě byl vznik škody umožněn pouze z důvodu selhání všech složek uvedeného systému kontrolních mechanismů. Vznik škody je tedy třeba posuzovat pouze ve vzájemné souvislosti jednání všech osob, které se na škodě podílely, nikoliv izolovaně.

Žalovaný 1), kterému byla žaloba doručena dne 19. 9. 2005 se k ní vyjádřil svým podáním ze dne 18. 10. 2005 (č.l. 84 spisu). Uvedl, že představenstvo žalobce se začalo zabývat záměrem půjčovat akcie začátkem roku 2000, neboť se ukazovalo, že by to mohlo znamenat pro fond značný přínos. Záměr byl v souladu se schváleným statutem fondu i se ZISIF představenstvem schválen. Realizací obchodů byl plnou mocí pověřen v březnu 2000 Ing. S., t.j. žalovaný 2) jako člen představenstva a prokurista. O průběhu realizace obchodů bylo představenstvo informováno na jednání v prosinci 2000 s tím, že KCP si vyžádala doklady o řadě těchto obchodů, uskutečněných během roku 2000 a shledala, že jsou v pořádku. Až do vyhlášení konkurzu na majetek BRC žalovaný 1) nevěděl o nebezpečí, že tato firma nedostojí svým závazkům ani o tom, že objem půjčených akcií překročil statutem

povolný limit 10% majetku fondu, protože se na realizaci těchto obchodů vůbec nepodílel. O nedodržení statutu se dozvěděl až po vyhlášení konkurzu, kdy se zjišťovala velikost utrpěné ztráty a jednalo se o tom, jak jí čelit. Rozhodně tedy o překročení statutu nevěděl ani ho neschválil. Má za to, že neporušil žádné své povinnosti člena představenstva žalobce, vždy jednal s péčí řádného hospodáře. Odmítá snahu žalobce využít pochybení prokuristy a rozšířit vinu za zpronevěru půjčených cenných papírů z viníka nejen na prokuristu, ale i na všechny členy představenstva žalobce včetně něj a také pokus žalobce ztrojnásobit výši utrpěné ztráty přepočítáním tržní ceny zpronevěřených cenných papírů v době zpronevěry na současnou tržní cenu, což je v rozporu s § 443 obč. zák.

Žalovaný 2), kterému byla žaloba doručena dne 20. 9. 2005 se k ní vyjádřil svým podáním ze dne 20. 10. 2005 (č.l. 120 spisu). Uvedl v něm, že při uzavření smlouvy ze dne 4. 6. 2001 jednal jak s péčí řádného hospodáře dle § 194 odst. 5 obch. zák., tak s odbornou péčí podle ZISIF. Ten v § 5d výslovně povoloval investičnímu fondu půjčovat CP, když stanovil podmínky, za nichž je to možné. Tyto podmínky byly splněny. CP byly půjčeny na dobu nejdéle 30 dnů, když u předchozích smluv byly cenné papíry vždy vráceny a zaplacená úplata za jejich půjčení. ZISIF ukládal obhospodařovat majetek fondu s cílem zabezpečit růst nebo výnos tohoto majetku. Ve smlouvách je přitom stanovena odměna za půjčení akcií ve výši úroku 3,95% p.a. z jejich stanovené hodnoty. Za normálního běhu událostí by tedy byl vytvořen zisk a investice akcionářů by byla zhodnocena. Nesplnění závazků ze strany BRC a následné prohlášení konkurzu na tuto společnost nebylo možno předpokládat. CP byly půjčeny společnosti BRC, která byla licencovaným obchodníkem s CP a jako taková podléhala přísné regulaci podle zákona č. 591/1992 Sb., o cenných papírech a státnímu dozoru ze strany KCP. Z tohoto důvodu nebylo důvodné předpokládat, že by BRC svým závazkům ze smluv nedostála. Všechny transakce, které probíhaly již od dubna (nikoliv až od listopadu) 2000 probíhaly pod dozorem KCP, které byly kopie smluv předkládány a ze strany KCP nebyly vzneseny jakékoliv námitky. V době po 30. 11. 2000 (ve které byla BRC podle žalobce již v úpadku) provedla KCP kontrolu této společnosti a nezjistila žádné nedostatky v hospodaření BRC. Vytýkaná transakce byla zákonem povolenou standardní obchodní transakcí, navíc v minulosti vyzkoušenou, osvědčenou a výhodnou z hlediska zisku. Její riziko bylo možné postoupit s ohledem na to, že smluvním partnerem byl subjekt povinný jednat s odbornou péčí a navíc dozorovaný KCP. Půjčky byly v souladu s § 5d odst. 2 písm. d) ZISIF zajištěny, a to směnkami. Přesto, že se jednalo o směnku vlastní, vystavenou BRC, měla nepochybně zajišťující funkci, v praxi jsou i směnky vlastní považovány za zajišťovací nástroj už proto, že směnka sama i směnečné řízení podléhají přísně formálním zásadám, které mají za úkol co nejlepší a nejrychlejší vymahatelnost práv věřitele ze směnky. Byl také sjednán smluvní úrok z prodlení za porušení povinností ve výši 30% p.a. Zákonem požadované ujednání o zajištění bylo obsahem čl. III smlouvy a směnka zněla dokonce na vyšší částku, než byla hodnota půjčených cenných papírů. Smlouvy tedy nebyly neplatné.

O uvedených obchodech byly informovány všechny orgány žalobce, t.j. valná hromada, představenstvo i dozorčí rada, věděl o nich i depozitář, kterému byly pravidelně poskytovány informace včetně kopií smluv o půjčkách. Nikdo z výše uvedených proti nim nic neměl. Žalovaný 2) neměl o špatné situaci v BRC žádné informace, nemohl tedy předpokládat, že nedostojí svým závazkům a půjčené CP nevrátí. Jakmile BRC půjčené CP nevrátila, snažil se žalovaný 2) všemi dostupnými prostředky splnění povinností ze strany této společnosti vymoci. Uplatnil směnky, podal soudní žaloby o převod cenných papírů a zaplacení odměny ze smluv a návrh na vydání směnečného platebního rozkazu. Po prohlášení konkurzu na majetek BRC do něj pohledávky žalobce přihlásil. Podal také trestní oznámení o podezření ze spáchání trestného činu zpronevěry, popř. dalších trestných činů. O nastalé situaci informoval KCP. Žalovaný 2) dále uvedl, že ačkoliv při půjčce CP mohlo dojít k překročení 10% hranice

majetku fondu, nelze pouze z toho dovozovat porušení odborné péče z jeho strany v takovém rozsahu, jak tvrdí žalobce a už vůbec ne jeho odpovědnost za jakoukoliv škodu, která žalobci mohla vzniknout v souvislosti s nesplněním závazků třetí osoby ze smluv. Smlouvy byly totiž uzavírány v zájmu zhodnocení prostředků akcionářů a dosažení zisku. Z předchozích smluv žádná škoda žalobci nikdy nevznikla, naopak měl z ní zisk. Příčinou vzniku škody může být pouze protiprávní jednání jiné osoby, a to BRC, která nesplnila své smluvní povinnosti a CP nevrátila. Žalovaný 2) svým podáním *vznesl námitku promlčení*. Žalobce se o vzniku škody nepochybně dle § 398 obch. zák. dozvěděl již 4. 6. 2001, kdy byly smlouvy uzavřeny a tentýž den mu bylo známo i to, že smlouvy uzavřel 2) žalovaný. Žaloba mohla být tedy podána nejpozději do čtyř let, t.j. do 4. 6. 2005, byla ale podána až 6. 6. 2005 a nárok žalobce by byl i v případě, že by byl důvodný, promlčen.

Žalovaný 3) v průběhu řízení dne 12. 9. 2010 zemřel, usnesením ze dne 1. 3. 2011 bylo proto na návrh žalobce řízení proti němu vyloučeno k samostatnému projednání a rozhodnutí. Vyloučené řízení je u zdejšího soudu vedeno pod sp. zn. 46 Cm 60/2011.

Žalovaný 4), kterému byla žaloba doručena dne 26. 9. 2005 se vyjádřil na ústním jednání dne 22. 1. 2007, že jeho stanovisko k žalobě je obsaženo ve vyjádření 3) žalovaného, který se vyjádřil za všechny žalované 1) - 4). V tomto podání ze dne 18. 10. 2005 (č.l. 92 spisu) se uvádí, že transakce, která je žalobcem členům jeho statutárního orgánu vytýkána, nebyla prostým převodem CP, ale smlouva o půjčce CP, kterou sledoval tehdejší depozitář žalobce i KCP. KCP byla povinna dozorovat činnost investičního fondu půjčitele (BRC) a přesto, že zjistila v jeho činnosti podstatné závady, neupozornila žalobce na hrozící nebezpečí škody, takže představenstvo, resp. prokurista, jakmile se o problémech dozvěděl, podal sám trestní oznámení na odpovědné pracovníky BRC, a to o 2,5 měsíce dříve než KCP. Žalobce při transakci dodržoval 30 denní lhůtu na půjčení CP a neměl důvod neprovádět půjčky opakovaně, když tato transakce přinášela zisk 3,95% p.a. a u předchozích půjček byly CP vždy vráceny a úplata za jejich půjčení byla vždy zaplacená. Žalovaní 1) - 4) jednali s odbornou péčí, statut fondu vědomě neporušili, jednali čestně a odpovědně a ve prospěch akcionářů, s cílem zabezpečit růst nebo výnos majetku fondu, ale byli zaskočeni trestnou činností odpovědných pracovníků BRC. Okamžitě po zjištění porušení výpůjční smlouvy činili žalovaní 1) - 4) potřebné úkony k zamezení ztrát - ukončili smlouvu o půjčce CP, požadovali jejich navrácení, podali trestní oznámení na pracovníky BRC, vedli vlastní pátrání po osudu zpronevěřených CP, které však bylo ztíženo neochotou příslušných orgánů KCP a orgánů činných v trestním řízení ohledně zjištění, komu a kam byly předmětné CP převedeny (zašantročeny). Bonita vypůjčitele nebyla v době uzavření smlouvy pochybná, trestně stíhaný p. L. z BRC byl stále v seznamu KCP jako osoba, která může být např. likvidátorem investičního fondu. Nesplnění závazků firmou BRC nebylo možné předpokládat, jednalo se

o licencovaného obchodníka s CP, který podléhal přísné regulaci dle zákona o cenných papírech a státnímu dozoru KCP. Půjčky byly zajištěny směnkami, znějícími na vyšší částku, než byla hodnota dotčených CP, smlouvy tedy nejsou neplatné. Dle názoru žalovaného nemá současný likvidátor oprávnění dnes hodnotit smlouvy o půjčkách CP, je to mimo jeho zákonné kompetence, když jako likvidátor má činit jménem společnosti pouze úkony směřující k její likvidaci (§ 72 obch. zák.). K výši žalované částky žalovaný uvedl, že částka 69.154.535,40 Kč je fiktivní a nereálně nadhodnocená, protože skutečná škoda žalobce ze zpronevěry pracovníků firmy BRC ve výši 24,5 milionu korun je předmětem trestního i občanskoprávního řízení a lze ji tedy jako "skutečnou škodu" uvažovat i v tomto řízení. Žalovaný je přesvědčen, že případná chyba žalovaných 1) - 7) nebyla příčinou vzniku škody, když její přímou příčinou bylo zavinění pracovníků BRC při zašantročení - zpronevěře CP žalobce a nelze tedy dovozovat odpovědnost pracovníků žalobce za nesplnění závazku třetí

osobou. Konkurzní řízení na BRC trvá a není vyloučeno, že zpronevěřené CP budou dohledány a vráceny, když trvá povinnost BRC je žalobci vrátit.

Žalovaný 5), kterému byla žaloba doručena dne 22. 9. 2005 se k ní vyjádřil svým podáním ze dne 20. 10. 2005 (č.l. 110 spisu). Uvedl v něm, že během několikaletého vyšetřování této kauzy Policií České republiky, kdy i členové dozorčí rady žalobce byly vyslýcháni jako svědci, nevyslovili vyšetřovatelé žádné výhrady k působení dozorčí rady. K žádné kritice nedošlo ani ze strany KCP, která má v této souvislosti funkci dozírajícího státního orgánu a má pravomoc při zjištění nedostatků zasáhnout včetně možnosti uložit pokutu až do výše 1 mil. Kč, pozastavit nakládání s majetkem fondu, příp. určit dočasně správce. Žádný z těchto nástrojů KCP neučinila. Hlavním úkolem dozorčí rady je následná kontrola hospodaření společnosti (účetních závěrek, výsledovek, auditů) a i projednávání aktuálních problémů v součinnosti s představenstvem. Tak tomu bylo i v případě překročení limitu podle statutu fondu. Jakmile se dozorčí rada o tom dozvěděla, požádala ihned vedení společnosti o zajištění vrácení půjčených akcií, mj. i z důvodu podezření ze zpronevěry. Dozorčí rada tehdy zjistila, že vedení společnosti již v této věci nezbytné kroky učinilo. Členové dozorčí rady počítali také s tím, že depozitář bude jednat dle § 32 ZISIF a v případě, že zjistí, že pokyn investičního fondu odporuje tomuto zákonu nebo statutu fondu, neprovede jej a upozorní fond a také příslušný státní orgán. Tuto funkci nemůže za depozitáře plnit dozorčí rada. V dalším 5) žalovaný odkázal na vyjádření 2) žalovaného (viz výše), které je také jeho stanoviskem.

Žalovaný 6), kterému byla žaloba doručena dne 23. 9. 2005 se k ní vyjádřil svým podáním ze dne 20. 10. 2005 (č.l. 96 spisu). Uvedl v něm, že kontrola, prováděná dozorčí radou je kontrolou následnou. Jakmile se dozorčí rada o problému se zapůjčením akcií dozvěděla, požádala vedení společnosti o jejich zajištění. Přitom zjistila, že vedení už nezbytné kroky učinilo. Dozorčí rada počítala i s tím, že svou funkci bude plnit depozitář a případnou chybnou transakci neprovede a upozorní fond i státní orgán. Depozitář však pokyn provedl a KCP na situaci nereagovala dodnes. 6) žalovaný je přesvědčen, že žádnou svou povinnost jako člen dozorčí rady neporušil, jednal vždy s péčí řádného hospodáře. O překročení 10% limitu majetku fondu při půjčkách CP nevěděl. Odmítá snahu žalobce využít pochybení prokuristy a rozšířit vinu za zpronevěru půjčených cenných papírů z viníka nejen na prokuristu, ale i na všechny členy dozorčí rady včetně něj a také pokus žalobce ztrojnásobit výši utrpěné ztráty přepočítáním tržní ceny zpronevěřených cenných papírů v době zpronevěry na současnou tržní cenu, což je v rozporu s § 443 obč. zák.

Žalovaný 7) ve svém vyjádření k žalobě ze dne 11. 4. 2007 (č.l. 245 spisu) uvedl, mimo jiné, že v době, kdy docházelo k uzavírání půjček CP (od roku 1998 dosud), byl dlouhodobě a vážně nemocen, včetně několika hospitalizací s následným doléčením, pročež se nemohl zúčastňovat jednání dozorčí rady a vůbec vykonávat svou funkci jejího člena. Žalobce vzal proto žalobu proti 7) žalovanému zpět. Řízení proti němu bylo zastaveno usnesením ze dne 19. 3. 2009 (č.l. 681).

Žalovaný 8), kterému byla žaloba doručena dne 20. 9. 2005 se k ní vyjádřil svým podáním ze dne 19. 10. 2005 (č.l. 98 spisu). Namítl v něm, že žalobce není ve vztahu k 8) žalovanému věcně aktivně legitimován, protože (dle § 32 odst. 6 ZISIF) depozitář odpovídá podle obchodního zákoníku za škodu, kterou způsobí porušením své povinnosti depozitáře akcionářům investičního fondu, pro něž vykonává funkci depozitáře. Jedná se o speciální výslovnou úpravu odpovědnosti depozitáře, která vylučuje obecnou úpravu odpovědnosti za

porušení jeho povinnosti. Aktivně legitimovanými subjekty by mohly být jen akcionáři investičního fondu, nikoliv tento fond samotný. Žaloba proti žalovanému 8) by však byla nedůvodná i v případě, že by žalobce aktivně legitimovaným subjektem byl. Neexistuje totiž žádné porušení povinnosti žalovaného 8), které by bylo v příčinné souvislosti se vznikem škody. Navíc způsob výpočtu škody je zcela chybný. Škoda navíc byla způsobena výhradně žalobcem jako poškozeným. Případný nárok žalobce se také nestal vůči žalované splatným předtím, než uplynula promlčecí doba, žalovaný 8) tedy vznáší i *námitku promlčení*. K žalobcem tvrzenému porušení oznamovací povinnosti ze strany žalovaného 8) informovat KCP o předmětných nadlimitních obchodech 8) žalovaný uvedl, že samotné oznámení těchto obchodů by nemohlo mít ten následek, že by žalobce předmětné CP nepozbyl. O těchto obchodech navíc jak žalobce, tak i KCP věděli (byli o nich žalobcem informováni včetně posílání kopií smluv). KCP přesto nijak nezasáhla ani nekonala a nelze tedy souhlasit s tím, že by v případě vědomosti o vadných transakcích těmto nějak zabránila. 8) žalovaný nesouhlasí také ze způsobem výpočtu výše škody, kterou je nutné vázat vždy na okamžik jejího vzniku. Za tento okamžik 8) žalovaný považuje den 4. 7. 2001, tedy den, kdy měly být dle smlouvy CP žalobci vráceny, resp. den, kdy byl na BRC prohlášen konkurz (13. 8. 2001), neboť nejpozději v tento den už žalobce musel vědět, že BRC již nesplní svou povinnost dle smlouvy a CP nevrátí. Škodu je tedy nutné vyčíslit k jednomu z těchto dnů. Od ní je pak třeba odečíst hodnotu těch CP, které spadaly do 10% limitu obchodů, které statut připouštěl, když oznamovací povinnost depozitáře měla směřovat pouze k zabránění obchodům ve vyšším než povoleném objemu. Žalovaný 8) by tedy mohl teoreticky odpovídat pouze za rozdíl mezi limitním a nadlimitním obchodem. Žalobě by nemělo být vyhověno i proto, že to byl primárně sám žalobce, kdo si způsobil škodu a podáním žaloby se dovolává svého vlastního protiprávního chování, což je nepřípustné (§ 376 a 382 obch. zák.). Žalovaný 8) dále uvedl, že nárok proti němu není splatným, protože žalobce ho k náhradě škody před podáním žaloby nevyzval. Pokud by výzvou byla až samotná žaloba, stal se nárok žalobce splatným až v den, kdy byla žaloba 8) žalovanému doručena, tj. 20. 9. 2005. Podle § 391 odst. 2 obch. zák. platí, že se promlčuje nejen samotný splatný nárok, ale i úkon, prostřednictvím kterého ke splatnosti dochází. Pokud by nárok žalobce vůči žalovanému 8) skutečně vznikl, musel by být učiněn závěr, že výzvy k plnění byla učiněna až po uplynutí čtyřleté promlčecí doby, která začala běžet dnem vzniku škody, tj. 4. 7. 2001, resp. 13. 8. 2001.

Žalovaný 9), kterému byla žaloba doručena dne 27. 9. 2005 se k ní vyjádřil svým podáním ze dne 20. 10. 2005 (č.l. 151 spisu). Uvedl v něm, že žalobce pouze tvrdí, ale neprokazuje, že žalovaní 9) - 11) porušili svou povinnost dle § 3 odst. 2 zákona o konkurzu a vyrovnání tím, že nepodalí včas návrh na prohlášení konkurzu na majetek BRC a poškodili

tuto společnost tím, že "zašantročili" veškerý její majetek. Žalobce nijak neprokazuje své tvrzení, že by v období od 30. 11. 2000 do 4. 6. 2001 byly splněny podmínky k prohlášení konkurzu na majetek BRC. I kdyby však žalovaní 9) - 11) porušili svou povinnost podat návrh na prohlášení konkurzu, nevznikl by žalobci nárok na náhradu škody vůči nim podle § 194 odst. 6 obch. zák., neboť podmínkou uplatnění nároku po členech statutárního orgánu společnosti je předchozí uplatnění tohoto nároku na společnosti samotné. Žalovanému 9) však není známo, že by žalobce v minulosti podal na BRC žalobu na náhradu škody ani to, že by vůbec společnost BRC k plnění z titulu odpovědnosti za škodu vyzval. Výše škody, kterou žalobce požaduje, není vypočtena správně. Nepodáním návrhu na konkurz by žalobci nemohla vzniknout škoda v hodnotě CP ke dni podání žaloby. Její výši by bylo nutno vypočítat jako rozdíl částky, která by zůstala v konkurzu k rozdělení věřitelům, pokud by návrh na konkurz byl podán dříve a částkou ve výši 202.347,10 Kč, která zbyla pro věřitele v konkurzním řízení sp. zn. zdejšího soudu 91 K 18/2001. Žalovaný 9) také uvedl, že žalobce neprokázal příčinnou souvislost mezi jednáním žalovaných 9) - 11) a vznikem škody. Má

rovněž za to, že jeho případná odpovědnost za škodu je vyloučena i proto, že žalobce si škodu způsobil sám porušením povinností členů jeho statutárního orgánu (§ 382 obch. zák.).

Žalovaný 10), kterému byla žaloba doručena dne 13. 9. 2006 a žalovaný 11), kterému byla doručena dne 14. 9. 2006, se k ní vyjádřili svým podáním ze dne 10. 10. 2006 (č.l. 155 spisu). V něm uvedli, že se žádného protiprávního jednání nedopustili. V době, k níž žalobce vztahuje porušení povinností žalovaných podat návrh na prohlášení konkurzu, nestanovila právní úprava odpovědnost členů statutárních orgánů společnosti společně se společností za způsobenou škodu, ani nestanovila jejich ručení za závazky společnosti vůči věřitelům. Žalovaní však za škodu neodpovídají ani podle současné právní úpravy. Společnost BRC nebyla v době, tvrzené žalobcem, v platební neschopnosti, plnila své závazky a pasiva společnosti nepřevyšovala aktiva. Tomu odpovídá i tvrzení žalobce o opakovaných půjčkách CP, k nimž by určitě nedocházelo, pokud by BRC neplnila své povinnosti. Vedení účetnictví BRC bylo zajištěno kvalifikovanou účetní firmou a nevyplývalo z něj, že by společnost byla v úpadku nebo že její hospodaření není v pořádku. Žalovaní 10) a 11) neměli žádné negativní poznatky o vedení účetnictví či hospodaření společnosti, nebylo jim předloženo nic, co by signalizovalo nutnost provedení nějakého zásahu z jejich strany. Neporušili žádnou svou povinnost a nemohou tedy žalobci za vzniklou škodu odpovídat. Dále uvedli, že v době uzavření poslední smlouvy o půjčce CP již nebyli členy statutárního orgánu BRC. Jejich členství v tomto orgánu skončilo nejpozději dnem 24. 2. 2001 v důsledku písemného vzdání se funkce v tomto orgánu, tedy uplynutím 3 měsíců od doručení projevu vůle vzdání se funkce dle § 194 odst. 2 obch. zák. V době, kdy členy statutárního orgánu BRC byli, probíhaly i obchody s žalobcem zcela normálně, půjčené CP byly vždy po uplynutí sjednané doby vráceny (připsány zpět na účet žalobce) a bylo s ním provedeno vyrovnání dle smlouvy. Pokud sám žalobce porušil svou povinnost stanovenou právními předpisy, pak příčina vzniku škody tkví v tomto porušení, nikoliv v činnosti žalovaných. Žalovaní 10) a 11) souhlasí s tím, že činnost KCP, resp. její nečinnost měla podstatný vliv na ztrátách žalobce. Nedokonalá byla i právní úprava, která obchodníkovi s CP znemožňovala s těmito CP obchodovat, přičemž zúčtování na burze cenných papírů (dále i jen BCP) probíhalo v týdenních intervalech a v důsledku toho, že se odejmutí oprávnění k obchodování s CP nekrylo s okamžikem zúčtování, došlo ke ztrátám CP, s nimiž obchodník obchodoval.

Žalobce se poté ve věci vyjádřil podáním ze dne 10. 1. 2007 (č.l. 171 spisu). Nad tvrzení, uvedená již v žalobě, doplnil tvrzení k odpovědnosti žalovaných 1) - 4) tak, že ze znaleckého posudku, vypracovaného v rámci trestního řízení proti 2) žalovanému znalce

Ing. I. S. vyplývá, že zajištění smluv o půjčce CP bylo spíše symbolické než reálné. Nezákonnost předmětných transakcí byla zjištěna i orgánem státního dozoru, KCP, která v této věci vydala rozhodnutí č.j. 51/Sk/58/2001/2 ze dne 3. 3. 2005. Žalovanému 2), který smlouvy za žalobce podepisoval, byl jejich obsah podrobně znám. Je nerozhodné, zda se spoléhal bez reálného ověření na to, že jejich obsah nezákonný není, či si jeho nezákonnosti byl dokonce vědom, za vzniklou škodu odpovídá v každém případě. Pro toto své jednání byl také již pravomocně odsouzen rozsudkem zdejšího soudu ze dne 17. 10. 2006 pod č.j. 57 T 3/2006. Žalovaní 1), 3) a 4) jako členové představenstva museli nebo alespoň měli vědět o tom, že se předmětné transakce uskutečňují a pokud by své funkce vykonávali s náležitou odbornou péčí či péčí řádného hospodáře, měli rozpoznat jejich nezákonnost, neměli se spoléhat na to, že ke škodě nedojde. Žalovaným lze přisvědčit v tom, že jejich jednání nebylo hlavní příčinou vzniku škody, neboť primární právní odpovědnost nese nepochybně společnost BRC, ale jejich jednání ke vzniku škody podstatnou měrou přispělo. Pokud by např. byla pohledávka na vrácení CP řádně zajištěna, nemuselo ke škodě vůbec dojít. Žalobce je přesvědčen, že jeho likvidátor je oprávněn tento spor vést, protože pohledávka z titulu

náhrady škody je součástí majetku žalobce, a je proto předmětem likvidace. Povinností likvidátora je takovou pohledávku uplatnit a vymoci, aby se mohla stát součástí aktiv k rozdělení mezi akcionáře. K odpovědnosti žalovaných 5) - 7) žalobce nově uvedl, že pokud tvrdí, že při výkonu funkce členů dozorčí rady jednali s péčí řádného hospodáře, je na nich aby tuto skutečnost prokázali. Z jejich vyjádření není možné určit, jaké konkrétní kroky dozorčí rada učinila a na základě jakých skutečností došla k závěru, že transakce neodporují zákonu. K odpovědnosti žalovaného 8) žalobce uvedl, že jeho názor na nedostatek aktivní legitimace na straně žalobce k podání této žaloby není správný. Žalobce žalobu podal z důvodu porušení *smluvní* odpovědnosti depozitáře z depozitářské smlouvy, té se zákonná úprava ZISIF nijak nedotýká. Žalovaný 8) je tedy odpovědný jak fondu v důsledku porušení depozitářské smlouvy, tak jeho jednotlivým akcionářům v důsledku porušení zákonných povinností. Tvrzení žalovaného 8) o tom, že neměl povinnost informovat příslušné orgány o nezákonných transakcích, odporuje zákonné úpravě, která tuto povinnost depozitáři výslovně ukládá v § 32 odst. 3 ZISIF. Stejná povinnost na sebe depozitář vzal ujednáním čl. 2 odst. 8 depozitářské smlouvy. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný 8) měl nejen informovat dozorující státní orgán, ale měl i možnost a zároveň povinnost realizaci nezákonných obchodů zamezit. Dle § 32 odst. 5 ZISIF a čl. 2 odst. 9 depozitářské smlouvy měl možnost pozastavit nakládání s účty CP ve SCP. Povinnost toto učinit vyplývá z ustanovení o generální preventivní povinnosti v § 415 obč. zák. K závěru o porušení povinností depozitáře v tomto případě došla i KCP, která svým rozhodnutím č.j. 51/Sk/59/2001/3 ze dne 21. 3. 2005 ve znění rozhodnutí prezidia KCP o rozkladz č.j. 10/SdO/1/2001/1 ze dne 28. 6. 2005 za toto jednání udělila žalovanému 8) pokutu. Žalobce nesouhlasí s argumentací žalovaného 8) o tom, že i kdyby o nezákonných transakcích KCP informoval, nemělo by to na vznik škody žádný vliv, neboť KCP o transakcích věděla, a přesto jim nezabránila. Žalobce je přesvědčen, že kdyby žalovaný 8) na nezákonné transakce výslovně upozornil KCP, ke škodě by nemohlo dojít, protože KCP měla možnost nezákonné transakci zabránit. K námitce promlčení 8) žalovaného se žalobce vyjádřil tak, že má za to, že nárok na náhradu škody je splatný již samotným vznikem škody, výzvy k plnění tedy není třeba. Výzvu k náhradě škody nelze považovat ve smyslu § 190 odst. 2 obch. zák. za realizaci subjektivního práva uskutečnit právní úkon a možnost věřitele vyzvat dlužníka k plnění se tedy nepromlčuje. I kdyby tomu ale tak bylo, byla výzva žalovanému 8) učiněna včas žalobou, která byla podána 6. 6. 2005. Jiný názor než žalovaný 8) má žalobce i na začátek běhu promlčecí doby. Tím je dle § 398 obch. zák. den, kdy se poškozený dozvěděl nebo mohl dozvědět o škodě a o tom, kdo je povinen k její náhradě. Žalobce neměl o bonitě pohledávky důvod pochybovat až do 13. 8.

2001, kdy společnost BRC vstoupila do konkurzu. Ani k tomuto dni však nebyla známa výše škody, neboť nebylo zřejmé, do jaké výše bude pohledávka žalobce v konkurzu uspokojena, což bude trvat až do doby zániku pohledávky. K odpovědnosti žalovaných 9 - 11 se žalobce vyjádřil tak, že skutečnost, že porušili svou povinnost podat návrh na konkurz vyplývá už z toho, že konkurz byl v důsledku jejich nečinnosti prohlášen až v době, kdy ve společnosti BRC nebyl téměř žádný majetek. Minimálně žalovaný 9), který smlouvy o půjčkách podepsal, ale také žalovaný 10) a 11) jednali podle žalobce v podvodném úmyslu, když si museli být vědomi, že BRC nebude moci dostát svým závazkům ze smlouvy. K tvrzení žalovaných 10) a 11) o tom, že v době sepisu poslední smlouvy o půjčce již nebyli členy statutárního orgánu BRC žalobce uvedl, že z abdikčních dopisů nevyplývá, že tyto byly doručeny BRC a kdy se tak stalo, z podacích lístků není zřejmé, že obsahem poštovních zásilek byly právě abdikční dopisy žalovaných 10) a 11). Ti svým jednáním porušili rovněž svou generální prevenční povinnost tím, že za dobu 6 let nepodali podnět ke svému výmazu z obchodního rejstříku. K výši škody žalobce uvedl, že jím použitý způsob výpočtu je správný. Výši škody nebylo možné určit dříve ne bylo skončeno konkurzní řízení na majetek BRC. Konečná zpráva v tomto řízení byla schválena dne 23. 6. 2004. Povinnost BRC vrátit žalobci CP navíc stále trvá.

Výše škody je tedy dosud nejistá, je možné, že ji bude nutné ještě aktualizovat. Všichni žalovaní odpovídají za celou škodu, tedy i za škodu ohledně hodnoty nevrácených CP do 10% limitu. Žalobce totiž nenamítá pouze nezákonnost transakcí v důsledku překročení tohoto limitu, ale i z důvodu fakticky nulového zajištění závazků dlužníka.

Žalovaný 1) svým podáním, doručeným soudu dne 5. 2. 2007 (čl. 218) doplnil a opravil své vyjádření k žalobě tak, že ke schválení záměru půjčování akcií došlo až v dubnu 2000, nikoliv v březnu, jak tvrdil původně. Úkolem představenstva nebylo jednání a sledování všech jednotlivých obchodů. Představenstvo, které se scházelo v delších časových intervalech než byly doby trvání jednotlivých půjček CP, z důvodu zvýšení operativnosti schválilo udělení prokury Ing. Sůrovi. Představenstvo se půjčováním akcií zabývalo jen 4x, a to 28. 4. a 13. 12. 2000 a 3. 7. a 7. 8. 2001. Na schůzi v prosinci 2000 bylo představenstvu Ing. Sůrou sděleno, že KCP si vyžádala doklady o řadě obchodů uskutečněných během roku a sdělila, že jsou v pořádku. Představenstvo tedy nemělo důvod pochybovat o tom, že obchody skutečně v pořádku jsou.

Žalovaný 9) doplnil své vyjádření podáním ze dne 23. 3. 2007 (č.l. 223), kterým uvedl, že Burza cenných papírů provedla ve společnosti BRC inspekci k prokázání její likvidity. Ze zprávy o této inspekci vyplývá, že BRC dosahovala v období od března do května 2001 dostatečné likvidity a nemohla tedy být v tomto období ve stavu úpadku. Konkurs na BRC byl pak prohlášen z důvodu insolvence, tedy nedostatku pohotových peněžních prostředků, nikoliv předlužení.

Žalobce svým podáním ze dne 23. 4. 2007 (č.l. 235) doplnil své tvrzení tak, že předmětné transakce byly nevýhodné samy o sobě, neboť výše úrokové sazby sjednané jako smluvní odměna za půjčení CP nedosahovala na trhu běžných sazeb. Např. sazba IM PRIBOR, která vyjadřuje průměrnou úrokovou míru, za kterou si české banky půjčovaly mezi sebou depozita na dobu 1 měsíce, neklesla v prvním pololetí roku 2001 pod 5%. Rizikovější obchody měly být podle žalobce úročeny ještě vyšší sazbou. Sazba 3,95% p.a. byla pro žalobce značně nevýhodná. Dalším pochybením žalovaných 1) - 4) bylo, že v týdenních hlášeníh pro KCP byly CP, které byly předmětem smluv o půjčce byly vykazovány jako majetek ve formě CP, ačkoliv po většinu času nebyly majetkem žalobce, když půjčky trvaly vždy 30 dní, následně byly vráceny žalobci a téměř okamžitě převedeny zpět na BRC.

V účetní závěrce za rok 2000 neměly být předmětné CP vykázány jako CP, nýbrž jako pohledávky, protože ke dni 31. 12. 2000 je žalobce na účtě neměl. I to mělo vliv na to, že KCP nijak nejednala. Žalovaní 5) - 7) neměli při výkonu své funkce spoléhat na kontrolu depozitáře, i oni měli svou úlohu v celém řetězci kontrolních mechanismů k ochraně akcionářů fondu. Dozorčí rada měla minimálně z účetní závěrky za rok 2000 zjistit, že jsou nesprávně vykazovány CP jako majetek fondu, ačkoliv ke dni 31. 12. 2000 se jednalo o pohledávky. Žalobce dále upozorňuje na to, že žalovaný 8) netvrdí, že by si nebyl vědom nezákonnosti transakcí ani to, že se mu ze strany žalobce nedostalo potřebné součinnosti, pro kterou nemohl plnit své povinnosti z depozitářské smlouvy, když jeho obrana spočívá především v tvrzení nedostatku příčinné souvislosti mezi tím, že o nezákonných transakcích neinformoval KCP a vznikem škody. Kdyby žalovaný 8) jako depozitář vykonával svou činnost řádně, musel by si všimnout výše popsaných nesrovnalostí v účetnictví žalobce stejně jako samotné nezákonnosti jednotlivých smluv, které mu byly žalobcem předkládány. K odpovědnosti žalovaných 9) - 11) žalobce uvedl, že ačkoliv žalovaní 10) a 11) tvrdí, že nebyli v době uzavření posledních smluv o půjčce CP členy statutárního orgánu BRC, podepsali spolu s žalovaným 9) návrh na prohlášení konkurzu dne 10. 7. 2001. Nemůže být tedy pravda, že jejich funkce zanikla nejpozději v únoru 2001. V návrhu na prohlášení konkurzu se tvrdí,

že BRC je v úpadku, neboť má více věřitelů a její splatné závazky jsou vyšší než její majetek. Toto tvrzení odporuje současným tvrzením těchto žalovaných o tom, že ještě 4. 6. 2001 BRC v úpadku nebyla a byla schopna plnit své závazky. V konkurzu bylo přitom zjištěno, že závazky BRC byly více než 160 milionů Kč, zatímco zpeněžený majetek byl pouze o málo více než 1 milion. Výše závazků BRC ke dni prohlášení konkurzu tedy převyšovala více než 150x hodnotu majetku. Z toho vyplývá, že se BRC musela nacházet v předlužení již dlouho před podáním návrhu na prohlášení konkurzu, protože jinak by to znamenalo, že přišla o téměř veškerý svůj majetek ve výši 160 milionů korun v průběhu jediného měsíce. Z toho by se pak dalo usuzovat na podvodné jednání představitelů BRC a znamenalo by to také, že tito představitelé rozhodně nejednali při výkonu svých funkcí s péčí řádného hospodáře, což by mělo za následek jejich ručení za závazky společnosti dle § 194 odst. 6 obch. zák.

Žalovaný 8) reagoval na vyjádření žalobce svým podáním ze dne 15. 5. 2007 (č.l. 263), kterým nově uvedl, že trvá na tom, že depozitář odpovídá toliko akcionářům investičního fondu, pro něž funkci depozitáře vykonává, nikoliv fondu samotnému. Povinnosti depozitáře, uvedené v depozitářské smlouvě kopírují povinnosti uvedené v ZISIF a i odpovědnost depozitáře se tedy řídí dle § 32 odst. 6 tohoto zákona. Jde o speciální úpravu, která se uplatní namísto obecné odpovědnosti, včetně odpovědnosti za porušení smluvní povinnosti. Dále upozornil na to, že KCP po přezkoumání jeho jednání jako depozitáře žalobce v konečném rozhodnutí č.j. 10/SkO/1/2005/1 ze dne 28. 6. 2005 zastavila v příslušné části správní řízení proti žalovanému 8) poté, co provedeným šetřením nezjistila, že by se žalovaný 8) dopustil porušení svých depozitářských povinností ve vztahu ke způsobu zajištění závazku dlužníka v rámci smluv ani porušení informační povinnosti podle § 32 odst. 3 ZISIF, pokud jde o překročení investičního limitu, a tudíž je třeba na žalovaného 8) pohlížet tak, že se takového protiprávního jednání nedopustila. Nelze proto akceptovat snahy žalobce účelově konstruovat existenci porušení povinností depozitáře, které jsou v rozporu s výše uvedeným pravomocným rozhodnutím KCP. Ohledně výpočtu škody žalovaný dále, nad rámec svých předchozích vyjádření, uvedl, že touto žalobou vymáhaná škoda je v rozporu i s výší pohledávky, kterou žalobce přihlásil do konkurzního řízení na majetek BRC. V trestním řízení proti Ing. Sůrovi byla škoda způsobená uzavřením smluv vyčíslena částkou 16.734.624,- Kč (hodnota CP nad 10% limit) a vznik škody byl dán výhradně do souvislosti s protiprávním jednáním obžalovaného, který za žalobce smlouvy uzavřel. Je také otázkou,

zda své povinnosti řádně vykonával správce konkurzní podstaty úpadce BRC, když ke dni prohlášení konkurzu měla celková aktiva BRC vykazovat více než 93 milionů Kč, zatímco konečný výtěžek ze zpeněžení podstaty byl pouze cca 202 tisíc Kč. Žalovaný 8) také vyjádřil přesvědčení, že k náhradě škody je třeba odpovědný subjekt vyzvat, bez výzvy splatnost nenastává (§ 340 odst. 2 obch. zák.). V opačném případě by nastala absurdní situace, že povinný by se ocitl v prodlení aniž by se o existenci nároku dozvěděl. Samotné podání žaloby neučinilo nárok na náhradu škody splatným, žaloba jako výzva k plnění může mít účinky až dnem jejího doručení žalovanému (§ 391 odst. 2 obch. zák.).

Žalovaný 2) svým vyjádřením, doručeným soudu dne 18. 6. 2007 (č.l. 313) uvedl, že před uzavřením smlouvy v červenci 2000 byly v Hospodářských novinách avizovány sazby ve výši 3,2% p.a., byly později RM-System stanovil za půjčování CP sazbu 5,32% p.a., to ale jen pro zvláštní zákazníky RM-S, užívající on-line terminál a specializovaný software. Náklady na pořízení těchto zařízení by snížily výnos odměn za půjčování CP ještě pod 3,95% p.a., kterou poskytovala BRC. Žalovaný 2) byl v trestním řízení odsouzen pouze za nedbalostní trestný čin porušení pravidel, nikoliv za zpronevěru CP, která je předmětem tohoto řízení, žalobce se k trestnímu řízení s požadavkem na náhradu škody nepřipojil. K výpočtu výše škody hodnotou akcií čtyři roky po vzniku škody uvádí, že by bylo zajímavé

vědět, jakou škodu by žalobce vyčíslil, pokud by všechny společnosti, o jejichž akcie šlo, během té doby zkrachovaly a cena CP by klesla prakticky na nulovou hodnotu.

Žalobce svým podáním ze dne 18. 6. 2007 (č.l. 315) uvedl, mimo jiné, že do konkurzu postupně přihlásil a správce konkurzní podstaty uznal pohledávky žalobce v celkové výši 60.565.800,- Kč. Zopakoval, že má za to, že škoda nemohla vzniknout dříve než 15. 9. 2004, kdy nabyla právní moci konečná zpráva v konkurzu na BRC. Dále uvedl, že z nových důkazů (znalecký posudek Ing. Vacka v rámci trestního řízení proti žalovanému 9/) vyplývá, že BRC byla v úpadku nejpozději v únoru 2001. Vykazovala sice pohledávky např. ve výši 55.360.560,- Kč za společností IFC - International Financial Corp. a 11.062.326,- Kč za společností FINNEX Praha či 6.204.537,- Kč za společností McPherson. Mimo společnosti FINNEX Praha se však jednalo o společnosti se sídlem v Karibiku, kam byl majetek BRC vyveden, když místo něho získala BRC jako protihodnotu nebonitní pohledávky za těmito subjekty. Tyto pohledávky v souhrnné výši 72.627.423,- Kč byly proto jako nevymahatelné následně vyloučeny z konkurzní podstaty BRC, byly bezcenné již od počátku a v závěrce společnosti k 31. 12. 2000 měly být proto oceněny nulou. Pokud by tomu tak bylo, bylo by předlužení BRC zřejmé již z této závěrky. Navíc pokud žalovaní 10) a 11) tvrdí, že na své funkce rezignovali v listopadu 2000 z důvodu zhoršujícího se stavu hospodaření společnosti BRC, je zřejmé, že si museli být úpadku společnosti vědomi. Žalobce je také přesvědčen, že provedená inspekce v BRC ze strany BCP v červnu 2001 nebyla komplexním prověřením hospodaření této společnosti a její výsledek nemá proto relevanci k otázce, zda BRC byla v červnu 2001 v úpadku.

Žalovaný 6) ve svém podání ze dne 26. 9. 2007 (č.l. 468) uvedl nad rámec svých předchozích tvrzení a právních hodnocení, že žalobce neprokázal, že žalovaný 6) byl v uvedené době platně zvoleným členem dozorčí rady žalobce. Jejím členem se totiž stal dne 22. 1. 1992, poté byl zápis jeho osoby jako člena dozorčí rady obnoven v obchodním rejstříku dne 11. 2. 1994. Z následujícího období má pouze jeden zápis, a to až z 13. 8. 2004. Žalovaný 6) za to, že v tomto ohledu se neuplatní princip materiální publicity zápisu v obchodním rejstříku, protože zápis členů orgánů žalobce je zápisem jeho se týkajícím. Přitom otázka, zda žalovaný 6) byl či nebyl členem dozorčí rady žalobce, má pro posouzení jeho případné

odpovědnosti za škodu zásadní význam. Žalovaný 6) rovněž vznesl *námítku promlčení*. Výzva žalobce k náhradě škody byla učiněna až žalobou, která byla žalovanému 6) doručena až 26. 9. 2005, a tedy po uplynutí čtyřleté promlčecí doby.

K výše uvedenému tvrzení žalovaného 6) se žalobce vyjádřil svým podáním ze dne 22. 10. 2007, kterým uvedl, že, jak vyplývá z důkazů, které má žalobce k dispozici, žalovaný 6) byl členem dozorčí rady žalobce i v inkriminovaném období. To vyplývá zejména ze zápisu ze schůze dozorčí rady ze dne 14. 6. 2001, ze kterého vyplývá, že sami žalovaní 5) - 7) vystupovali jako platně zvolení členové dozorčí rady. V zápisech z jednání valné hromady (dále i jen VH) společnosti, např. ze dne 8. 11. 2000 je vícekrát citováno složení orgánů žalobce vč. dozorčí rady. Její členové se přitom těchto jednání také zúčastňovali a vystupovali zde z pozice svého členství v dozorčí radě, za což jim byla také VH přiznávána odměna. Z dalšího zápisu z jednání VH dne 13. 8. 2004 vyplývá, že žalovaní 1) - 7) si byli vědomi, že jim jako členům statutárních orgánů žalobce končí v roce 2004 pětileté funkční období, z toho vyplývá, že museli být do svých funkcí zvoleni v roce 1999. I kdyby však žalovaný 6) nebyl formálně zvolen na VH v roce 1999 za člena dozorčí rady, odpovídal by za škodu stejným způsobem jako kdyby byl, protože tuto funkci fakticky vykonával. (§ 66 odst. 6 obch. zák.).

Žalovaný 6) k tomu podáním ze dne 11. 1. 2008 (č.l. 531) uvedl, že s názorem žalobce nesouhlasí, neboť pokud nebyl řádně a platně zvoleným členem dozorčí rady, neměl ani povinnosti, které zákon členovi dozorčí rady ukládá. Jeho odpovědnost dle § 66 odst. 6 obch. zák. by tedy mohla být případně dovozována pouze v případě zjištění, že škoda vznikla v důsledku uplatnění jeho vlivu, který by podstatným způsobem ovlivnil chování společnosti. Žalobce ale takové kvalifikované uplatnění vlivu ze strany žalovaného 6) ani netvrdí.

Žalovaný 9) svým vyjádřením ze dne 23. 1. 2008 (č.l. 544) tvrdil, že žádná pohledávka ve výši 55.360.560,- Kč (která měla mít dle tvrzení žalobce nulovou hodnotu) ke dni 31. 12. 2000 nebyla v účetnictví BRC vykazována. Dále tvrdil, že až do předběžných výsledků pololetní účetní závěrky r. 2001 neměl informace nasvědčující vzniku povinnosti podat návrh na prohlášení konkurzu, když až do mzdy za květen 2001 byly placeny mzdy všem zaměstnancům, v průběhu prvního čtvrtletí roku 2001 nebyly evidovány žádné významné nesplacené dluhy a byly vypořádávány veškeré prováděné operace s cennými papíry a žádné porušení burzovních předpisů nebylo zjištěno ani kontrolou inspekčního oddělení BCP, kterou byl zjištěn v období od 30. 4. 2001 do 30. 5. 2001 stav pohotově likvidních prostředků v souladu s burzovními předpisy. Po celou dobu svého členství na BCP společnost BRC patřila mezi aktivní obchodníky s CP. Neschopnost BRC dostát svým povinnostem vůči BCP, která v posledním týdnu června 2001 pozastavila členství BRC na BCP, byla způsobena nepříznivým vývojem kruzů CP (pokles burzovního indexu PX 50 od 1. června 2001 do konce července 2001 o 13% hodnoty), který způsobil ekonomické problémy nejen BRC. Tímto podáním žalovaný 9) vznesl také *námitku promlčení*. Žalovaný 9) se o žalobcem tvrzené odpovědnosti za škodu dozvěděl až ze žaloby, teprve od toho okamžiku je tedy možné považovat sporný nárok za splatný (žalovaný 9/ zde odkazuje na argumentaci žalovaného 6/ v jeho podání ze dne 26. 9. 2007).

Žalovaný 1) ve svém podání ze dne 4. 8. 2008 (č.l. 631) vyjádřil názor, že překročení statutu prokuristou žalobce nemělo vliv na vznik škody, ale ovlivnilo jen její výši. K žalobcem namítanému pochybení neprovedením ekonomicko-právní analýzy společnosti BRC uvedl, že žádný předpis v době rozhodnutí o půjčování akcií tuto analýzu investičním

fondům nenařizoval. Předpisy, na které se odvolává žalobce začaly platit až od 30. 1. 2002, a nevztahovaly se ani na investiční fondy, ale na obchodníky s CP. Kromě toho byla taková analýza v té době neproveditelná, protože mohla vycházet pouze z veřejně přístupných údajů jako jsou účetní závěrky, když tato za rok 1999 neobsahovala nic znepokojivého. K finančnímu zhroucení BRC došlo nečekaně až začátkem července 2001, bylo pro její obchodní partnery nepředvídatelné, stejně jako bylo nepředvídatelné, že se některý pracovník BRC dopustí zpronevěry. Svým podáním ze dne 25. 11. 2008 (č.l. 672) dále uvedl, že jediným datem, kdy škoda vznikla byl den 4. 7. 2001, kdy měly být a nebyly akcie vráceny žalobci. Jestliže tedy žalobce vyčísluje škodu až ke dni, předcházejícímu podání žaloby (2. 6. 2005), vyčísluje ji nesprávně a v rozporu s § 443 obč. zák., podle kterého se při určení výše škody vychází z ceny v době poškození. Pokud by částka, přesahující hodnotu akcií ke dni 4. 7. 2001, t.j. částku 24.226.430,- Kč, měla být ušlým ziskem, ten žalobce touto žalobou neuplatnil. Kdyby tak dodatečně učinil, tento by se mohl vztahovat pouze na období od 4. 7. 2001, kdy škoda vznikla, do 9. 12. 2012, kdy rozhodnutím KCP zaniklo žalobci oprávnění vykonávat činnost investičního fondu, takže ušlý zisk by mohl být požadován jen po správci konkurzní podstaty BRC, ne po žalovaných v tomto sporu. Žalovaný 1) vznesl rovněž *námitku promlčení*, kterou odůvodnil stejně jako ostatní žalovaní tím, že výzva k plnění mu byla dána až žalobou, doručenou mu dne 19. 9. 2005, a tedy po uplynutí čtyřleté promlčecí doby od 4. 7. 2001, kdy škoda vznikla.

S ohledem na výše uvedené námitky žalovaného 1) k výši škody, soud žalobce na jednání, konaném dne 26. 7. 2010 dle § 118a o.s.ř. vyzval, aby specifikoval, co ze žalované částky je skutečnou škodou a co ušlým ziskem i s odůvodněním těchto právních důvodů těchto nároků a dále aby doplnil své tvrzení o tom, jaká byla hodnota majetku žalobce ke dni 4. 6. 2001.

Žalobce na tyto výzvy reagoval svým podáním ze dne 8. 9. 2010 (č.l. 727), kterým uvedl, že hodnota majetku žalobce ke dni 1. 6. 2001 podle výkazu, který podepsal žalovaný 2) a který představuje plnění informační povinnosti ve smyslu § 26 odst. 2 a § 26a odst. 5 ZISIF, byla k tomuto dni hodnota majetku ve výši **74.917.000,- Kč**. Má za to, že by nebylo hospodárné zjišťovat hodnotu majetku přímo ke dni 4. 6. 2001, protože náklady na její zjištění by se pohybovaly v řádech stovek tisíců korun. K tomu ještě poznamenal, že zjištění hodnoty ke dni 4. 6. 2001 není ani třeba, protože žalobce nežádá náhradu pouze za překročení 10% limitu, ale celé škody. Dále žalobce uvedl, že ke dni uzavření smluv měly převedené akcie hodnotu **24.226.320,- Kč**. Tržní hodnotu CP **ke dni 9. 7. 2001** (když 5. a 6. 7. 2001 byly svátky a 7. a 8. 7. 2001 byl víkend) **žalobce ocenil částkou 20.724.646,70 Kč**. Skutečnou škodou je podle žalobce škoda ve výši hodnoty cenných papírů ke dni nabytí právní moci rozvrhového usnesení konkurzního soudu, ponižená o výtěžek z konkurzu (70.162,29 Kč), t.j. ke dni 21. 12. 2007 byla škoda vyčíslena částkou 149.544.867,- Kč. Ušlým ziskem je podle žalobce nutno vyčíslit jako kladný rozdíl mezi kursem CP ke dni vzniku škody (po rozdělení zpeněženého zůstatku majetku v konkurzu) až do doby, kdy bude majetková újma ze strany žalovaných uhrazena. Žalobce ušlý zisk vyčísлил z důvodu zjednodušení pouze ke dni vzniku skutečné škody, t.j. do právní moci rozvrhového usnesení, tedy jako rozdíl výše uvedených částek 149.544.867,- Kč a 20.724.646,70 Kč. Ušlým ziskem žalobce je tedy částka 128.820.220,30 Kč.

Žalovaný 8) svým podáním ze dne 3. 12. 2010 (č.l. 766), mimo jiné, uvedl, že za okamžik vzniku škody lze považovat pouze jediné dva okamžiky. Těmi jsou den, kdy byly předmětné CP půjčeny BRC, t.j. 6. 6. 2001 a 7. 6. 2001, kdy byly tyto odepsány

z majetkového účtu žalobce, eventuálně den 9. 7. 2001, což byl první následující pracovní den po dni, kdy měly být CP vráceny žalobci. Žalovaný 8) se také vyjádřil k žalobcově konstrukci vyčíslení skutečné škody a ušlého zisku, když má za to, že způsob vyčíslení ušlého zisku částkou 128.820.220,30 Kč, která je ale podmnožinou skutečné škody ve výši 149.474.704,71 Kč je podle českého práva nemožný a odporující § 379 obch. zák., který jednoznačně stanovuje dvě samostatné složky škody, a to skutečnou škodu a ušlý zisk, které rozhodně nelze vzájemně kombinovat, resp. činit jednu součástí druhé. Žalobce tak nesplnil výzvu soudu, když neuvedl konkrétně, co ze žalované částky 69.154.535,40 Kč je skutečnou škodou a co ušlým ziskem.

Žalobce svým podáním ze dne 4. 6. 2012 (č.l. 862) vysvětlil své pojetí ušlého zisku, který uplatňuje v tomto řízení tak, že tento představuje ztrátu očekávaného přínosu, který by žalobce dosáhl, kdyby nebylo protiprávního jednání škůdce a kdyby si akcie dodnes ponechal nebo kdyby je v průběhu doby prodal. K prodeji by zřejmě došlo v obdobích ziskovějších než v období, kdy byla cena minimální a přesto, že nelze přesně odhadnout, zda a kdy by žalobce akcie prodal, nemohou žalovaní nic namítat proti zjednodušujícímu tvrzení, že je zde zhruba stejná pravděpodobnost, že by žalobce v kteroukoli konkrétní dobu akcie prodal. Je také možné, že by si je ponechal dodnes, když všechny dotčené akcie mají jednoznačně růstovou tendenci (s výjimkou akcií České spořitelny, které by musely být prodány v tzv. squeeze-outu a žalobce tedy ve svých výpočtech počítá s jejich konstantní cenou ve výši nabídkové ceny).

Žalobce mohl při svém výpočtu vycházet i z cen pozdějších než jak to učinil, když je vyčíslil ke dni 30. 4. 2012, což je pro žalované příznivější.

Žalovaný 1) se k výše uvedenému vyjádřil svým podáním ze dne 4. 7. 2012 (č.l. 875), kterým uvedl, že nelze požadovat ušlý zisk pouze na základě *pravděpodobnosti zvýšení majetkového stavu v budoucnu*, naopak v řízení musí být *postaveno najisto*, a v tomto ohledu je důkazní břemeno na poškozeném, že *nebýt škodní události, majetkový stav poškozeného by se zvýšil*. Navíc žalobce nemohl své majetkové hodnoty rozmnožovat a tedy ani generovat zisk již od 9. 12. 2002, kdy mu bylo odňato oprávnění vykonávat činnost. Totéž platí tím spíše po datu 1. 9. 2004, kdy nabyt účinnosti nový zákon o kolektivním investování č. 189/2004 Sb., neboť žalobce se podle něj netransformoval.

Žalovaný 8) svým podáním ze dne 3. 9. 2012 (č.j. 882) uvedl, že žalobce se od počátku řízení domáhal pouze skutečné škody, kterou vyčíslil jako tržní hodnotu CP ke dni předcházejícímu zpracování žaloby (2. 6. 2005). Údajný ušlý zisk v žalobě neuplatnil a začal se jej účelově domáhat až v průběhu řízení, několik let po podání žaloby, neboť zřejmě i sám nabyt přesvědčení, že jeho vlastní konstrukce a vyčíslení skutečné škody je chybné a ve sporu neudržitelné. To potvrzuje i ve svém posledním podání, když tvrzený ušlý zisk vypočítává na základě hodnot CP za období od 13. 8. 2001 do 30. 4. 2012, případně ke dni vypracování znaleckého posouzení nebo dokonce z ceny akcií ke dni vydání konečného rozhodnutí v této věci. Žalobce ale nemohl v roce 2005, kdy podával žalobu, určitě chtít ušlý zisk, který vypočítává z hodnot CP, které tyto měly až asi 7 let po podání žaloby. Podle žalovaného 8) tedy zůstává předmětem žaloby pouze částka 20.594.027,- Kč, kterou žalobce specifikoval ve svém posledním podání jako hodnotu CP ke dni 13. 8. 2001, sníženou o výtěžek z konkurzu.

Dne 8. 1. 2013 zemřel žalovaný 2). Řízení proti němu bylo usnesením ze dne 25. 3. 2013 (č.l. 917) vyloučeno k samostatnému projednání a rozhodnutí. Po skončení dědického řízení bylo pak řízení v této věci a vyloučené věci sp.zn. 46 Cm 55/2013 usnesením ze dne 29. 8. 2013 (č.l. 928) opět spojeno s tím, že na místo žalovaného 2) nastoupila jeho dcera

a jediná dědička Ing. M. L.. Žalobce se v této souvislosti k dotazu soudu svým podáním ze dne 23. 10. 2013 (č.l. 933) vyjádřil, že *i s ohledem na výsledky dědického řízení trvá* na žalobě proti dědičce po žalovaném 2).

Žalobce se vyjádřil svým podáním ze dne 12. 3. 2013 (č.l. 913) tak, že má za to, že je otázkou právního posouzení, zda částka, vyčíslená žalobcem již v žalobě, je skutečnou škodou či ušlým ziskem, když žalobci náleží náhrada za obojí a za shodných podmínek. Má za to, že uplatněný nárok je skutečnou škodou, neboť žalobce nejprve vlastnil CP a v důsledku protiprávního jednání žalovaných je již nevlastní a v době podání žaloby byl tedy jeho majetek snížen právě o jejich hodnotu. Jde však o složitou právní otázku a způsobenou újmu lze interpretovat též jako ušlý zisk. Oba tyto nároky se však opírají o shodný skutkový základ, který žalobce podrobně popsal a navrhl k jeho prokázání důkazy. Má za to, že i kdyby žádal pouze "skutečnou škodu", bylo by stejně na místě nárok na "ušlý zisk" přiznat, pokud by vyplýval ze stejných skutkových tvrzení. Soud totiž není vázán právním hodnocením žalobce, o uplatněném nároku rozhoduje na základě vlastního posouzení skutkových zjištění.

Nová žalovaná 2) se k žalobě vyjádřila svým podáním ze dne 3. 7. 2014 (č.l. 1002). Uvedla v něm zejména, že s ohledem na proběhlé dědické řízení po jejím otci může být případně odpovědná (i když tuto odpovědnost neuznává) pouze do výše čisté hodnoty dědictví, t.j. do částky 351.927,66 Kč, uvedené v usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 29. 5. 2013 č.j. 27 D 166/2013-96. Dále uvedla, že s ohledem na její právní nástupnictví

ve sporu došlo k přesunu důkazního břemene ohledně toho, že žalovaný 2) jednal s péčí řádného hospodáře z tohoto zemřelého žalovaného na žalobce. Má za to, že žalobce neprokázal, že by původní žalovaný 2) nejednal s péčí řádného hospodáře, když sám uznává, že z předložených důkazů nevyplývá, že by si žalovaní 1) - 4) byli vědomi žalobcem tvrzené nezákonnosti či ekonomické nevýhodnosti předmětných transakcí. Žalovaná trvá na tom, že jakmile se její otec o problémech BRC dozvěděl, učinil veškeré právní kroky k tomu, aby půjčené CP vymohl zpět, podal trestní oznámení i civilní žalobu. Pokud by soud uzavřel, že za škodu jsou odpovědní, mimo jiné, i žalovaní 1) - 4), měl by aplikovat § 438 obč. zák. a povinnost k náhradě rozdělit podle účasti jednotlivých subjektů, když sám žalobce uvádí, že hlavními viníky vzniku škody byli žalovaní 9) - 11). Žalovaná namítá také nesprávnost stanovení výše škody, když v žádném případě nelze předjímat, že by CP zůstaly v rukou žalobce v případě, že by nebyly půjčeny BRC. Žalobce byl investiční společností, která primárně existuje k tomu, aby akumulované finanční prostředky obchodovala na trzích. Lze tedy naopak předpokládat, že souhrn držených CP by se v průběhu času měnil.

Z provedených důkazů soud zjistil následující skutkový stav. Žalobce je zapsán v obchodním rejstříku jako investiční fond od 22. 1. 1992. Od 4. 4. 2005 je v likvidaci. Likvidátorem je od počátku likvidace Ing. P. F.. Žalovaný 1) je v rejstříku zapsán jako člen představenstva od 11. 2. 1994 dosud, žalovaný 2) byl jako člen představenstva zapsán od 22. 1. 1992 do 14. 4. 2007, jako prokurista je zde zapsán od 4. 4. 2001 dosud, žalovaný 4) jako člen představenstva od 11. 2. 1994 dosud. Žalovaný 5) je zapsána jako člen dozorčí rady od 11. 2. 1994 dosud, žalovaný 6) jako člen téhož orgánu rovněž od 11. 2. 1994 dosud. (*úplný výpis z obchodního rejstříku žalobce*). Společnost Bradley, Rosenblatt & Company, a.s. (dříve FINNEX Group, a.s. a FINNEX Securities, a.s.) byla v obchodním rejstříku zapsána od 14. 3. 1997 a z něj vymazána dne 19. 12. 2012. V rozhodném období r. 2000 a 2001 měla zapsán předmět podnikání obchodování s CP v rozsahu stanoveném v § 8 odst. 1 zákona o CP a výkon činností podle § 46 odst. 2 tohoto zákona, obstarávání pro eminenta vydávání CP a poskytování s tím souvisejících služeb, vykonávání činností na základě smluv podle § 33 odst.

2 a § 34 - 37 zákona o CP, obstarávání pro eminenta splácení cenných papírů a vyplácení výnosů z nich a provádění poradenské činnosti ve věcech týkajících se CP. Žalovaný 9) byl zapsán jako předseda představenstva společnosti od 14. 3. 1997 do 19. 12. 2012. Žalovaný 10) jako člen představenstva byl zapsán od 21. 12. 1999 do 4. 12. 2012, s poznámkou o dni zániku členství 11. 2. 2003. Žalovaný 11) byl jako člen představenstva zapsán od 21. 12. 1999 do 4. 12. 2012 s poznámkou o dni zániku funkce a členství dne 27. 8. 2001. (*úplný výpis z obchodního rejstříku BRC*). Žalovaní 10) a 11) se vzdali svých funkcí v představenstvu BRC dopisy ze dne 23. 11. 2000, které podali na poště téhož dne a které byli BRC doručeny dne 24. 11. 2000. (*oba dopisy - č.l. 161 a 163 spisu, podací listky č. R 033763 127 a R 033762 875 - č.l. 162 a 164 spisu a výňatek z knihy doručené pošty, poskytnutá správcem konkurzní podstaty BRC JUDr. J. Duškem - č.l. 841 a 842 spisu*). Dne 29. 12. 2000 rozhodl jediný akcionář společnosti BRC při výkonu působnosti valné hromady o změně sídla a obchodního jména společnosti a schválení účetní závěrky za rok 1999. Odstoupení žalovaných 10) a 11) z funkce členů představenstva společnosti nebylo projednáno a nestalo se tak ani dne 13. 2. 2001, kdy byl notářský zápis o výše zmíněném rozhodnutí jediného akcionáře doplněn znovu rozhodnutím jediného akcionáře při výkonu působnosti valné hromady opravou chyby v obchodním jméně jediného akcionáře. (*notářský zápis ze dne 29. 12. 2000 zn. NZ 627/2000 N 690/2000 a ze dne 13. 2. 2001 NZ 49/2001 N 63/2001*). Žalobce byl oprávněn půjčovat cenné papíry ze svého majetku v souladu s § 5d zákona č. 248/1992 Sb. dle těchto zásad:

- na dobu maximálně třiceti dnů,
- souhrnně v hodnotě (v tržním ocenění) do 10% majetku fondu

- za účelem výhodného prodeje nebo nákupu cenných papírů. (čl. VI. statutu fondu - na č.l. 22 spisu). Dne 28. 4. 2000 rozhodlo představenstvo žalobce o tom, že po dohodě s depozitářem (poznámka soudu: tehdy Československou obchodní bankou, a.s.) byla přijata nabídka na půjčování (převážně SPADových) akcií za úplatu při jištění směnkou Finexu, a.s., licencovaného obchodníka s CP. Zároveň bylo schváleno udělení prokury žalovanému 2) (zápis č. 2 ze schůze představenstva žalobce ze dne 28. 4. 2000). Dne 18. 9. 2000 bylo představenstvo žalobce, mimo jiné, informováno o změně depozitáře z ČSOB na žalovaného 8), vyhovujícího předchozí dohodě, že se představenstvo bude snažit o depozit u banky, která zaručí bezpečí pro vklad fondu (zápis č. 4 ze schůze představenstva žalobce ze dne 18. 9. 2000). Žalovaný 8) byl depozitářem žalobce od 1. 9. 2000. Jeho povinností bylo, mimo jiné, kontrolovat hospodaření fondu minimálně v rozsahu stanoveném § 32 ZISIF, zda jsou obchody s cennými papíry prováděny v souladu se zákonem a statutem fondu, kontrolovat minimálně jedenkrát týdně oceňování majetku fondu, poskytovat fondu veškeré služby s odbornou péčí a provádět řádně a včas všechny pokyny, které nejsou v rozporu se zákonem, dalšími předpisy a statutem fondu, úkon v rozporu s nimi neprovést a o důvodech neprovedení informovat fond a KCP a pozastavit až na tři dny operace fondu, pokud bude podezření, že by mohlo jejich provedením dojít k poškození zájmů akcionářů fondu. Investiční fond byl povinen depozitáři poskytovat informace a listiny nezbytné pro řádný výkon činnosti depozitáře jako základní dokumenty fondu, pololetní a roční zprávu o hospodaření fondu včetně auditorského výroku, kopie smluv s obchodníky s cennými papíry, včetně smluv o půjčce CP informace o všech účtech, na kterých je evidován majetek fondu, údaje o stavu účtu, změnové výpisy fondu ze SCP. Za výkon funkce depozitáře náležela žalovanému 8) roční úplata ve výši 80.000,- Kč. Depozitář dle smlouvy odpovídá za plnění povinností s výjimkou škod, způsobených poskytnutím opožděných, mylných či neúplných údajů ze strany fondu. Odpovědnost se řídí § 32 odst. 6 ZISIF a § 373 obch. zák. (depozitářská smlouva - č.l. 63 spisu). Žalobce uzavíral minimálně od června 2000 se žalovaným smlouvy o půjčkách akcií Komerční banky, a.s. a ČEZ, a.s. U smlouvy, uzavřené v červnu 2000 (kterou nemá soud k dispozici) zjistil předchozí

depozitář ČSOB překročení limitu 10% majetku investičního fondu, oznámil toto překročení žalobci a sdělil mu, že ho neprodleně oznámí i KCP. Předchozí depozitář také sdělil žalobci, že depozitáři nebyly kopie smluv o půjčce předloženy v originále, stejně jako směnky k zajištění závazku dlužníka mu nebyly dány do úschovy. Tržní hodnota půjčených cenných papírů nebyla v žalobcem předložené rozvaze kompenzována příslušnou pohledávkou, jištěnou vystavenými vlastními směnkami dlužníka. Byla také porušena povinnost dlužníka převést v době splatnosti případné výnosy z půjčených cenných papírů na běžný účet fondu u depozitáře a není také udržitelné používání provizorního razítka žalobce, které neobsahuje označení "investiční fond". Předchozí depozitář vyzval k žalobce k nápravě vytčených nedostatků (dopisy ČSOB žalobci ze dne 20. 7. 2000, 25. 7. 2000 a 2. 8. 2000). O porušování statutu fondu překročením limitu KCP věděla již od předchozího depozitáře a v důsledku vlastních kontrolních zjištění. (dopis ČSOB ze dne 9. 8. 2000 s tabulkou fondů, které překračují limity dle ZISIF a protokol o výpovědi svědka Mgr. G. z oddělení depozitáře žalovaného 8/ v předmětné době, v trestní věci obv. žalovaného 2/ ze dne 30. 11. 2005 - č.l. 342 - 345 spisu). Limit dle statutu fondu byl dodržen pouze v dubnu 2000, u ostatních smluv byl vždy překročen. (protokol o hlavním líčení v trestním řízení proti žalovanému 2), které bylo vedeno před zdejším soudem pod sp. zn. 57 T 3/2006 a doklady Informační povinnost dle § 26 odst. 2 a 26a odst. 5 ZISIF za období od 5. 1. 2001 do 1. 6. 2001). Žalobce, zastoupený ředitelem Ing. J. S. a žalovaný, zastoupený předsedou představenstva J. L., uzavírali dále od července 2000 do května 2001 smlouvy o půjčce CP společností UNIPETROL, ČESKÁ SPOŘITELNA, KOMERČNÍ BANKA a ČEZ. Všechny smlouvy jsou stejného znění, věřitel (žalobce) se jimi zavázal do 10 dnů od podpisu smlouvy převést půjčované CP na účet

dlužníka (žalovaného) ve SCP, dlužník se zavázal půjčené CP vrátit nejpozději do 30 dnů ode dne převodu. Výše úplaty byla sjednána na 3,95% p.a. z celkové tržní ceny, kterou byly půjčované CP v každé smlouvě oceněny. Dlužník se ve všech smlouvách zavázal vystavit ve prospěch věřitele vlastní směnku na částku, která vždy převyšovala tržní cenu půjčených CP. Pro případ prodlení s vrácením půjčených CP byl sjednán 30% úrok z prodlení od prvního dne prodlení do zaplacení směnky. (*56 smluv o půjčce cenných papírů, uzavřených od 30. 11. 2000 do 9. 5. 2001*). Všechny tyto smlouvy byly z obou stran splněny, tedy půjčené CP byly vždy v termínu vráceny a byla vyplacena odměna za jejich půjčení (*nesporné*). Dne 28. 11. 2000 byl KCP doručen dopis žalobce z téhož dne, v němž podává vysvětlení, mimo jiné, k půjčkám cenných papírů na základě komisi předložených smluv s tím, že jde o půjčky na 1 měsíc s úrokem 3,95% p.a. a jištěním směnkou na obnos 125% prodejní ceny pro případ neuskutečnění zpětného nákupu. (*dopis ze dne 28. 11. 2000 s otiskem podacího razítka KCP*). Představenstvo žalobce bylo dne 13. 12. 2000 žalovaným 2) informováno, že KCP si vyžádala doklady o řadě obchodů uskutečněných během roku (2000) a sdělila, že jsou v pořádku. (*zápis č. 5 ze schůze představenstva žalobce ze dne 13. 12. 2000*). Ve společnosti BRC proběhla operativní inspekce BCP za kontrolní období od 31. 3. do 31. 5. 2001, zahájená 4. 6. 2001. Tato neshledala porušení burzovních pravidel s výjimkou nedostatku peněžních prostředků v cen 16. 5. 2001, což bylo způsobeno chybným uvedením data vypořádání s akciemi Komerční banky. Tím BRC porušila ustanovení čl. 16 části II. Burzovních Pravidel členství na burze. (*záznam z operativní inspekce ze dne 26. 6. 2001*). Dne 4. 6. 2001 byly uzavřeny mezi žalobcem a BRC čtyři smlouvy o půjčce CP takto:

- 10000 ks cenných papírů ISIN xxx České spořitelny v hodnotě 250,- Kč/ks, t.j. 2.500.000,- Kč na 30 dnů za odměnu 3,95% p.a. z částky 2.500.000,- Kč po dobu trvání půjčky. K zajištění závazku dlužníka vůči věřiteli se dlužník zavázal vystavit ve prospěch

věřitele směnku vlastní na částku 3.125.000,- Kč a případně zaplatit úrok z prodlení ve výši 30% ročně z dlužné částky od prvního dne prodlení do zaplacení směnky. (*smlouva na akcie České spořitelny*).

- 30557 ks cenných papírů ISIN xxx Unipetrolu v hodnotě 56,- Kč/ks, t.j. 1.711.192,- Kč na 30 dnů za odměnu 3,95% p.a. z částky 1.711.192,- Kč po dobu trvání půjčky. K zajištění závazku dlužníka vůči věřiteli se dlužník zavázal vystavit ve prospěch věřitele směnku vlastní na částku 2.138.990,- Kč a případně zaplatit úrok z prodlení ve výši 30% ročně z dlužné částky od prvního dne prodlení do zaplacení směnky. (*smlouva na akcie Unipetrolu*).

- 12000 ks cenných papírů ISIN xxx Komerční banky v hodnotě 1.160,- Kč/ks, t.j. 13.920.000,- Kč na 30 dnů za odměnu 3,95% p.a. z částky 13.920.000,- Kč po dobu trvání půjčky. K zajištění závazku dlužníka vůči věřiteli se dlužník zavázal vystavit ve prospěch věřitele směnku vlastní na částku 17.400.000,- Kč a případně zaplatit úrok z prodlení ve výši 30% ročně z dlužné částky od prvního dne prodlení do zaplacení směnky. (*smlouva na akcie Komerční banky*).

- 58607 ks cenných papírů ISIN xxx ČEZu v hodnotě 104,- Kč/ks, t.j. 6.095.128,- Kč na 30 dnů za odměnu 3,95% p.a. z částky 6.095.128,- Kč po dobu trvání půjčky. K zajištění závazku dlužníka vůči věřiteli se dlužník zavázal vystavit ve prospěch věřitele směnku vlastní na částku 7.618.910,- Kč a případně zaplatit úrok z prodlení ve výši 30% ročně z dlužné částky od prvního dne prodlení do zaplacení směnky. (*smlouva na akcie ČEZu*).

Celkem tedy byly uzavřeny smlouvy o půjčce cenných papírů v hodnotě **24.226.320,- Kč**. Hodnota majetku žalobce ke dni uzavření posledních 4 smluv, které jsou předmětem tohoto řízení, resp. ke dni mu bezprostředně předcházejícím, t.j. k 1. 6. 2001 činila **74.917.000,- Kč** (*tvrzení žalobce v bodu II. jeho vyjádření ze dne 8. 9. 2010 - čl. 728 spisu a dokument Informační povinnost dle § 26 odst. 2 a § 26a odst. 5 ZISIF ke dni 1. 6. 2001 - čl. 761 spisu*).

Představenstvo žalobce, za účasti žalovaného 5) jako hosta, otázku půjčování akcií společnosti BRC na svých schůzích dne 9. 3. a 16. 5. 2001 nijak neřešilo, stejně jako ji neřešila dozorčí rada na svých schůzích dne 15. 3. a 14. 6. 2001. (*zápisy z těchto schůzí*). Představenstvo žalobce na schůzi dne 3. 7. 2001 rozhodlo, že: "Vzhledem k odjezdu p. Vostárka na zahraniční stáž bude ukončeno půjčování akcií spol. Bradley, Rosenblatt & Co., a.s. (*zápis ze schůze ze dne 3. 7. 2001*). Dopisem žalovaného 2) jménem žalobce ze dne 10. 7. 2001 byla společnost BRC vyzvána k vrácení zapůjčených papírů s tím, že v opačném případě bude žádáno proplacení směnek. (*dopis s otiskem potvrzujícím přijetí společnosti BRC dne 11. 7. 2001 - čl. 129 spisu*). Dopisem ze dne 28. 7. 2001 bylo žalobcem podáno Úřadu vyšetřování Policie ČR oznámení o podezření ze spáchání trestného činu zpronevěry, popř. dalších trestných činů ze strany odpovědných pracovníků BRC (*dopis - čl. 130*). Předmětem schůze představenstva dne 7. 8. 2001 bylo řešení situace po krachu BRC. Ředitel představenstvo informoval o celkovém vývoji případu a podniknutých krocích, které byly konzultovány telefonicky s členy představenstva i o podaných žalobách, o tom, že ředitel L. podal na BRC návrh na konkurs, že SCP odmítlo podat informaci o převodu předmětných akcií s odkazem na povinnost zachování tajemství. Bylo rozhodnuto podat návrh na směnečný platební rozkaz i za cenu nutnosti zaplatit 1 mil. Kč za soudní poplatek, když v případě prohlášení konkursu na majetek BRC by bylo řízení přerušeno a žalobce by podal žádost o snížení nebo odpuštění poplatku. Představenstvo schválilo veškeré podniknuté kroky včetně směnečné žaloby a další postup (příhláška do konkursního řízení, žaloba na neplatnost prodeje akcií atd.) (*zápis ze schůze ze dne 7. 8. 2001*). Dozorčí rada žalobce na schůzi dne 13. 9. 2001 vzala na vědomí informaci žalovaného 2) o stavu vyšetřování BRC, které byly zapůjčeny akcie fondu. Šlo původně o a.s. Finnex Secirities, na kterou mělo vedení

fondu velmi dobré reference a s níž uzavřelo smlouvu o půjčování akcií. Dozorčí rada považuje za nezbytné podání trestního oznámení v této věci. (*zápis ze schůze 13. 9. 2001*). BRC podala na sebe návrh na prohlášení konkursu u zdejšího soudu dne 10. 7. 2001, návrh podepsali žalovaní 9) a 10) a v zastoupení žalovaným 10) i žalovaný 11). BRC v něm tvrdí, že v důsledku odejmutí povolení k obchodování ze strany BCP není již schopna vykonávat dál svoji činnost, která je s ohledem na tuto složitou situaci ztrátová, společnost není solventní, není schopna hradit své splatné závazky, nastal u ní stav předlužení. Návrh byl doplněn podáním ze dne 20. 7. 2001. (*návrh dlužníka na prohlášení konkursu ze dne 9. 7. 2001 s otiskem podacího razítka zdejšího soudu ze dne 10. 7. 2001 a jeho doplnění ze dne 20. 7. 2001*). Dne 10. 7. 2001 vydala KCP tiskovou zprávu, kterým oznámila vydání rozhodnutí o předběžném opatření, kterým bylo BRC jako obchodníkovi s CP nařízeno zdržet se uzavírání nových smluv o poskytování svých služeb, zdržet se přijímání a předávání pokynů týkajících se investičních instrumentů a činit veškeré kroky k zajištění finančních prostředků ke splnění svých závazků a denně informovat KCP o stavu závazků vůči zákazníkům. Důvodem k těmto krokům bylo to, že BRC ani po urgencích nevypořádal obchody s datem vypořádání 27. 6. 2001 a to ani částečně. Ve společnosti probíhá již tři týdny státní kontrola, v rámci níž jsou zjišťována další fakta. (*2x Tisková zpráva z 10. 7. 2001*). Dne 13. 7. 2001 žalobce KCP oznámil, že poslední lhůta k vrácení CP od BRC, se kterou měl žalobce dlouhodobou spolupráci, uplynula dne 4. 7. 2001, k vrácení CP ze strany BRC nedošlo. Žalobce proto pozastavil na 20 dnů obchodování v RM-Systému, vytváří opravnou nedaňovou položku ve výši možné škody a zajišťující směnky předává soudu ke zrychlenému směnečnému řízení. O jeho postupu je informován depozitář. (*dopis žalobce ze dne 13. 7. 2001 s podacím razítkem KCP ze dne 13. 7. 2001*). Dopisem ze 31. 7. 2001 žalobce KCP oznámil kroky, které ve věci učinil. Sdělil jí, že zaslal p. L. 2 dopisy, které zůstaly bez odezvy, podal žalobu na vrácení akcií a směnečnou žalobu, návrh na vydání předběžného opatření a trestní oznámení Policii ČR. (*dopis ze dne 31. 7. 2001 s podacím razítkem KCP ze dne 1. 8. 2001*). Dopisem ze dne 5. 9. 2001 žalobce požádal KCP o sdělení dalšího pohybu půjčených akcií, když SCP mu

odmítlo informaci o těchto obchodech poskytnout. (*dopis ze dne 5. 9. 2001 s otiskem podacího razítka KCP ze dne 5. 9. 2001*). Žalobce přihlásil svou pohledávku ve výši 31.458.583,87 Kč, představující směnečnou sumu vystavených směnek ve výši 30.282.900,- Kč, úrok z prodlení za 40 dnů prodlení ode dne 5. 7. 2001 (den následující po dni, kdy měly být CP vráceny) do dne prohlášení konkurzu, t.j. do dne 13. 8. 2001, dále úplatu za půjčení CP ve výši 79.744,97 Kč a konečně výnosy z půjčených CP společnosti ČEZ, které měla BRC vrátit dle čl. II. smluv o půjčce ve výši 99.631,90 Kč. (*příhláška pohledávky ze dne 12. 9. 2001 s otiskem podacího razítka zdejšího soudu ze dne 13. 9. 2001*). KCP vydala dne 20. 8. 2001 tiskovou zprávu, kterým oznámila, že na BRC byl prohlášen konkurz a doporučila všem jeho zákazníkům přihlásit si své pohledávky do 12. 9. 2001. (*tisková zpráva z 20. 8. 2001*). Příhláškou ze dne 19. 11. 2001 přihlásil žalobce do konkurzního řízení další pohledávku ve výši 150.471,22 Kč, představující prostředky vedené na klientském účtu věřitele (žalobce) u úpadce (BRC). (*doplnění přihlášky s otiskem podacího razítka zdejšího soudu ze dne 20. 11. 2001*). Žalobce podal další žádost KCP o sdělení, kam byly jeho akcie dne 6. 6. resp. 7. 6. 2001 převedeny. (*dopis ze dne 29. 9. 2001 s otiskem podacího razítka KCP ze dne 1. 10. 2001*). KCP vedla od 24. 10. 2001 se žalobcem správní řízení, v němž zjistila, že v průběhu roku 2000 a 2001 proběhlo mezi žalobcem a BRC několik obchodů půjček CP, přičemž u všech z nich došlo k porušení statutu fondu překročením 10% limitu jeho majetku a zajištění půjček směnkami nebylo dostatečné. Bylo shledáno, že došlo k pochybení osob jednajících za žalobce spočívajícímu v překročení limitu dle statutu fondu. K uložení sankce za toto pochybení nebylo přikročeno, neboť KCP vzala do úvahy skutečnost, že již ke dni 9. 12. 2002 bylo žalobci odejmuto povolení ke vzniku, opatření k nápravě spočívající především v úpravě

zajišťovacích institutů při poskytování půjček je s ohledem na výše uvedené do budoucna bezpředmětné, s osobami jednajícími za společnost nebylo zahájeno správní řízení a uložení pokuty by byli dotčeni především samotní akcionáři fondu. (*oznámení o zahájení správního řízení ze dne 24. 10. 2001 a rozhodnutí KCP ze dne 3. 3. 2005 - čl. 26 spisu, vyjádření žalovaného 2/ ze dne 8. 11. 2001 - čl. 107 spisu, vše v řízení č.j. 51/Sk/58/2001/2*). Žalovaný 6) vystupoval jako člen dozorčí rady žalobce i v roce 2000 resp. 2004. Na jednání valné hromady dne 13. 8. 2004 se hovořilo o tom, že v tomto roce končí funkční období statutárním orgánům společnosti, jako kandidát na funkci člena dozorčí rady pro další období je žalovaný 6) rovněž uveden. (*zápis o průběhu valné hromady ze dne 8. 11. 2000 - čl. 509 a zápis o průběhu valné hromady ze dne 13. 8. 2004 - čl. 504*). V konkurzním řízení na majetek BRC byla pohledávka žalobce uznána ohledně částky 24.457.182,95 Kč, dodatečně byla uznána (mimosoudní dohodou ze dne 3. 3. 2006) ohledně částky 5.825.717,05 Kč, celkem tedy ohledně částky **30.282.900,- Kč**. (*seznam přihlášených pohledávek ze dne 27. 12. 2001 s poznámkami soudu o zjištěných, sporných a dodatečně uznaných pohledávkách*). Pohledávka žalobce byla v konkurzu uspokojena ohledně částky **70.162,- Kč** (zaokrouhleno). (*usnesení zdejšího soudu č.j. 91 K 18/2001-689 ze dne 14. 11. 2007, které nabylo právní moci dne 26. 12. 2007 - pohledávka č. 55 uspokojena do 31.347,63 Kč a č. 107 uspokojena do 38.814,66 Kč*). Konkurz na majetek BRC byl zrušen usnesením ze dne 5. 2. 2008 č.j. 91 K 18/2001-697, které nabylo právní moci dne 2. 4. 2008. (*usnesení*). Rozsudkem zdejšího soudu v Praze ze dne 17. 10. 2006, který nabyl právní moci téhož dne, sp. zn. 57 T 3/2006 byl žalovaný 2) jako prokurista žalobce shledán vinným tím, že při sjednávání sporných transakcí ze dne 4. 6. 2001 nejednal s dostatečnou odbornou péčí, když jimi došlo k překročení 10% limitu dle statutu fondu o částku 16.734.620,- Kč. Když nebyly půjčené CP společností BRC ve sjednané lhůtě 30 dnů vráceny, vznikla tím žalobci škoda v této výši. Tím spáchal trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákona a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku s podmíněným odkladem na zkušební dobu dvou let. (*rozsudek - čl. 197*). Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 29. 5. 2013 č.j. 27 D 166/2013-96, které nabylo právní moci 29. 5. 2013, v dědické věci po

zůstaviteli Ing. J. u Šurovi byla určena čistá hodnota dědictví ve výši **351.927,66 Kč** s tím, že jedinou dědičkou se stala nynější žalovaná 2). (*usnesení - č.l. 922 spisu*). Usnesením Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 15. 3. 2013 č.j. 1 KVZ 68/2013-6 bylo zastaveno trestní stíhání vedené proti obviněnému žalovanému 9) pro skutek kvalifikovaný jako zločin zpronevěry, kterého se měl dopustit tím, že si присvoil cizí věc, konkrétně CP, které byly na BRC převedeny spornými smlouvami o půjčce ze dne 4. 6. 2001, čímž měl způsobit na majetku žalobce škodu ve výši 24.226.320,- Kč, a to z důvodu amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013. (*usnesení - č.l. 1034 spisu*).

V souladu s čl. II, odst. 2 přechodných ustanovení k zákonu č. 293/2013 Sb., jímž byl s účinností od 1. 1. 2014 změněn občanský soudní řád, postupoval soud podle občanského řádu ve znění účinném do 31. 12. 2013. Hmotněprávní otázky byly posuzovány dle úpravy obsažené v zákoně č. 40/1964 Sb., občanském zákoníku a zákoně č. 513/1991 Sb., obchodním zákoníku a dalších zákonech, a to s ohledem na ustanovení § 3028 odst. 2, věta za středníkem zákona č. 89/2012 Sb., (nového) občanského zákoníku, podle něhož se vznik právních poměrů, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, tedy před 1. 1. 2014, řídí podle dosavadních právních předpisů.

První otázkou, kterou musel soud vyřešit, bylo, zda není nárok žalobce promlčen, neboť žalovaní 1), 2), 6), 8) a 9) námitku promlčení vznesli. Soud uzavřel, že tato námitka není důvodná. Dle § 398 obch. zák. běží promlčecí doba ode dne, *kdy se poškozený dozvěděl*

nebo mohl dozvědět o škodě a o tom, kdo je povinen k její náhradě; končí však nejpozději uplynutím 10 let ode dne, kdy došlo k porušení povinností. Dle § 397 obch. zák. činí promlčecí doba čtyři roky a dle § 391 odst. 1 obch. zák. běží ode dne, kdy právo mohlo být uplatněno u soudu. Soud uzavřel, že dnem, kdy škoda vznikla je den **9. 7. 2001**, tedy první pracovní den následující po třicátém dni ode dne uzavření sporných čtyř smluv o půjčce CP. V tento den došlo ke snížení majetku žalobce v důsledku nevrácení CP ze strany BRC, i když ještě (dlouho) nebylo zřejmé, že se jedná o škodu. *Objektivní desetiletá lhůta plynula tedy do 9. 7. 2011*. Okamžikem, kdy se žalobce jako poškozený mohl dozvědět o škodě a o tom, kdo je povinen k její náhradě je, podle názoru soudu, den následující po dni, kdy společnost žalobce vstoupila do likvidace, t.j. den **5. 4. 2005**. Tak tomu je s ohledem na to, že škoda měla vzniknout i v důsledku porušení povinností členů představenstva jako statutárního orgánu poškozeného žalobce (§ 191 a násl. obch. zák.), resp. i jeho kontrolního orgánu, dozorčí rady (§ 197 a násl. obch. zák.). Je logické, že nelze očekávat, že by výše zmíněné osoby uplatnili náhradu škody sami vůči sobě. Výše uvedené se týká nepochybně žalovaných 1) - 7). Podle názoru soudu toto ale platí i ohledně všech ostatních žalovaných, neboť teprve dnem zahájení likvidace a jmenováním likvidátora byla na straně žalobce ve věci vzniku škody nezúčastněná osoba, která se o ní mohla dozvědět a její náhradu uplatnit. (*k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2014 sp. zn. 29 Cdo 225/2012*). Pokud by tomu tak však nebylo, má soud za to, že dnem, kdy se poškozený mohl dozvědět a dozvěděl se o tom, že mu akcie nebudou vráceny a nebude mu vyplacena ani jejich peněžitá náhrada ve výši ke dni, kdy mu měly být vráceny, a že mu tedy vznikla nevrácením akcií škoda (a nejedná se pouze o porušení smluvní povinnosti /vrácení akcií/, když splnění této povinnosti bylo žalobcem vymáháno již přihláškou této pohledávky do konkursu na majetek BRC), byl až den, kdy nabylo právní moci rozvrhové usnesení (**26. 12. 2007**), kterým bylo rozhodnuto, že nárok žalobce bude uspokojen pouze do výše 70.162,- Kč. Dle § 391 odst. 2 obch. zák. u práv uskutečnit právní úkon běží promlčecí doba ode dne, kdy právní úkon mohl být učiněn. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce mohl uplatnit svůj nárok na náhradu škody vůči žalovaným den po dni, kdy se o škodě dozvěděl, resp. mohl dozvědět. To znamená dne **6. 4. 2005** (event. 27. 12. 2007). Na ústním jednání, konaném dne 20. 10. 2014 žalobce k dotazu soudu sdělil, že

žádnému ze žalovaných nebyla výzva k plnění (§ 340 odst. 2 obch. zák.) dána před podáním žaloby, byla učiněna až žalobou samotnou. Hmotněprávní úkon výzvy k plnění všem žalovaným, obsažený v žalobě, se stal perfektním vůči každému z nich až ve chvíli, kdy žaloba došla do jejich sféry dispozice, t.j. v den, kdy jim byla žaloba doručena. Všem žalovaným, kteří namítli promlčení žalovaného nároku, byla žaloba doručena v **září 2005**. Úkon výzvy k náhradě škody byl tedy učiněn včas a včas (v té chvíli předčasně, což však bylo doručením výzvy zhojeno) byla podána i žaloba (6. 6. 2005). Okamžik doručení žaloby jako výzvy k plnění má také vliv na posouzení prvního dne prodlení za účelem rozhodnutí o úrocích z prodlení u těch žalovaných, vůči nimž bylo žalobě částečně vyhověno. Prvým dnem prodlení je u všech těchto žalovaných vždy druhý den následující po doručení žaloby. Např. žalovanému 1) byla žaloba doručena dne 19. 9. 2005, soud tedy vycházel z toho, že dne 20. 9. 2005 mohl svou povinnost vůči žalobci splnit a dne 21. 9. 2005 byl již v prodlení. Úroky, na které má žalobce nárok dle § 369 obch. zák. ve výši dle vl. nař. č. 142/1994 Sb., byly tedy přiznány u 1) žalovaného od 21. 9. 2005 a ode dne podání žaloby do 20. 9. 2005 byly zamítnuty. U dalších žalovaných je tomu obdobně.

K otázce výše skutečné škody a ušlého zisku. Dle § 442 odst. 1 obč. zák. se hradí skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk), a to v penězích (§ 442 odst. 2 obč. zák.). Dle § 443 obč. zák. se při určení výše škody na věci vychází z ceny v době poškození. Skutečná škoda znamená zmenšení majetku poškozeného. V posuzované věci představuje

skutečná škoda, vyjádřená v penězích částku **20.725.430,54 Kč**, t.j. hodnota nevrácených CP ke dni **9. 7. 2001** (*odborné vyjádření Ministerstva financí ze dne 18. 2. 2013 - č.l. 902 spisu*). Za ušlý zisk se považuje to, čeho se mohlo dosáhnout a poškozenému dostat při obyčejném sledu událostí, nebýt vzniku skutečné škody. Pokud žalobce uvedl, že ušlý zisk v tomto případě představuje kladný rozdíl mezi kurzem CP ke dni po rozdělení zpeněženého zůstatku majetku v konkurzu na BRC až do doby, kdy bude majetková újma ze strany žalovaných skutečně uhrazena (když pro "zjednodušení" ji vyčíslil pouze do právní moci rozvrhového usnesení částkou 128.820.220,30 Kč), tato jeho konstrukce nemůže obstát. Jak správně uvedli žalovaní, v projednávaném případě není možné určit, čeho mohl žalobce dosáhnout v případě, že by mu byly akcie vráceny. Není totiž vůbec jasné a prokazatelné, zda vůbec a případně do kdy by si žalobce, pokud by mu byly půjčené akcie dle smluv vráceny, tyto akcie ponechal. Z předchozího běhu věci, kdy vždy hned po ukončení jedné půjčky následovala půjčka další, je přitom pravděpodobné, že v případě, že by smlouvy o půjčce CP ze dne 4. 6. 2001 nebyly porušeny, byly by uzavřeny další, případně by mohlo být s předmětnými CP naloženo jinak. Vznik ušlého zisku je však vždy nutné vázat na období, za které vznikl, nelze akceptovat tzv. "plovoucí" nárok (*k tomu viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2013 sp. zn. 29 Cdo 3405/2010*). Musí jít o ušlý zisk reálně dosažitelný, nikoliv hypotetický (*rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2010 sp.zn. 23 Cdo 1069/2008*). Nepostačuje pouhá pravděpodobnost zvýšení majetkového stavu v budoucnu, neboť musí být najisto postaveno, že při pravidelném běhu věci - nebýt protiprávního jednání škůdce - mohl poškozený důvodně očekávat rozmnožení svého majetku. (*rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2008 sp. zn. 25 Cdo 870/2006*). S ohledem na výše uvedené tedy soud uzavřel, že žalobce nárok na jím charakterizovaný a vypočtený ušlý zisk, uplatněný touto žalobou (soud přesto, že žalobce přesně nespecifikoval, co je *ze žalované částky* skutečnou škodou a co ušlým ziskem, uzavřel, že *jako ušlý zisk byla touto žalobou požadována částka 48.429.888,70 Kč* (celková žalovaná částka 69.154.535,40 Kč mínus částka 20.724.626,70 Kč jako tržní hodnota CP dle žalobce ke dni 9. 7. 2001). Soud považuje za skutečnou škodu částku dle sdělení Ministerstva financí ke dni 9. 7. 2001, t.j. částku 20.725.430,54 Kč (*tedy částku o 803,84 Kč vyšší než žalobce*), do žalované částky tedy zbývá částka ("ušlého zisku") ve výši **48.429.104,86 Kč**. Ohledně této

částky není, jak z výše uvedeného vyplývá, žaloba důvodná proti žádnému ze žalovaných a byla tedy proti nim všem v jejím rozsahu zamítnuta.

Obecně ke vzniku odpovědnosti za škodu. Dle § 420 odst. 1 obč. zák. každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti. Aby byl subjekt za vzniklou škodu odpovědný, je nutná *současná existence všech předpokladů odpovědnosti*, kterými jsou *protiprávní jednání, vznik škody a příčinná souvislost mezi tímto jednáním a vznikem škody*, tedy zjištění, že právě protiprávní jednání škůdce bylo příčinou toho, že škoda vznikla a nebyť ho, nevznikla by. V některých případech (ne v projednávaném případě) je vyžadováno i zavinění. Jestliže byt' jeden z předpokladů odpovědnosti za škodu nebyl splněn, odpovědnost za škodu subjekt nemá. Dle § 441 obč. zák. byla-li škoda způsobena také zaviněním poškozeného, nese škodu poměrně; byla-li škoda způsobena výlučně jeho zaviněním, nese ji sám. Dle § 438 odst. 1 obč. zák. způsobí-li škodu více škůdců, odpovídají za ni společně a nerozdílně.

K odpovědnosti žalovaných 1) a 4) jako členů představenstva žalobce jako investičního fondu. Jestliže žalovaný 4) namítl, že likvidátor nemá oprávnění hodnotit smlouvy o půjčkách CP a nemá tedy ani oprávnění podat tuto žalobu, není tato jeho námitka důvodná. Dle § 72 obch. zák. má likvidátor činit jménem společnosti jen úkonu směřující k její likvidaci. Přitom, mimo jiné, plní závazky společnosti, *uplatňuje pohledávky a přijímá*

plnění, zastupuje společnost před soudy a jinými orgány Pohledávka na náhradu škody je pohledávkou společnosti žalobce a likvidátor je tedy oprávněn za žalobce tuto pohledávku i v rámci likvidace vymáhat a tedy i podat žalobu. Dle § 194 odst. 5 obch. zák. jsou členové představenstva akciové společnosti povinni vykonávat svou působnost s péčí řádného hospodáře a zachovávat mlčenlivost o důvěrných informacích a skutečnostech, jejichž prozrazení třetím osobám by mohlo společnosti způsobit škodu. Je-li sporné, zda člen představenstva jednal s péčí řádného hospodáře, nese důkazní břemeno o tom, že s ní jednal, tento člen. Členové představenstva odpovídají za škodu společně a nerozdílně. Smlouvy mezi společnostmi a členem představenstva nebo ustanovení stanov vylučující nebo omezující odpovědnost člena představenstva za škodu jsou neplatné. Dle § 7 odst. 4 ZISIF pokud investiční fond hospodář se svým majetkem sám, jsou osoby jednající jeho jménem povinny jednat s odbornou péčí a v souladu se statutem investičního fondu. Odbornou péčí se rozumí, mimo jiné, dle § 17a odst. 2 ZISIF, že tyto osoby b) jednají čestně, odpovědně a ve prospěch akcionářů či podílníků obhospodařovaných fondů, c) veškeré obdhody provádějí za nejlepších podmínek (cena, termíny, úrokové sazby, úvěrová rizika apod.), které jsou prokazatelně doloženy, e) ceny jednotlivých nákupů a prodejů porovnávají vzájemně mezi sebou a svývojem kurzů a cen uveřejněných veřejnými trhy a f) provádí analýzu ekonomické výhodnosti obchodů z veřejně přístupných informací. Dle § 17a odst. 3 ZISIF je-li v řízení o náhradu škody způsobené porušením povinnosti při obhospodařování majetku sporné, zda za investiční společnost nebo fond jednaly s odbornou péčí, nesou důkazní břemeno. Jestliže však investiční společnost nebo investiční fond kupuje či prodává CP nebo práva s CP spojená na veřejném trhu, přijímáním návrhů určených předem neurčenému okruhu osob, má se za to, že při jejich koupi či prodeji jednala s odbornou péčí. V řízení bylo prokázáno, že žalovaní 1) a 4) porušili svou povinnost jednat s péčí řádného hospodáře či s odbornou péčí tím, že v průběhu celého období uzavírání půjček CP s BRC a zejména u posledních 4 půjček nezjistili, že při jejich uzavírání dochází k porušování statutu fondu, konkrétně k překročení 10% limitu majetku fondu a že již před 4. 6. 2001 nečinili žádné opatření k tomu, aby k tomu nedocházelo a že uzavření posledních 4 půjček v závadném rozsahu nezabránili. I když žalovaní 1) a 4) přímo svým jednáním či spíše opomenutím škodu nezpůsobili, podíleli se na tom, že vznikla ve vyšší výši než v případě, kdy by byl 10% limit dodržen. V případě

dodržení statutu fondu by totiž mohla žalobci vzniknout škoda maximálně do výše 10% majetku fondu, tj. do výše 7.491.700,- Kč. Za škodu ve výši, přesahující tento limit tedy nesou odpovědnost. Na tom nic nemění ani skutečnost, že předmětné smlouvy za žalobce podepsal žalovaný 2) jako člen představenstva a prokurista, když tento byl dle tvrzení žalovaných 1) a 4) jmenován prokuristou právě za účelem uzavírání, mimo jiné, těchto půjček. (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 3. 2014 sp. zn. 32 Cdo 963/2012 či ze dne 30. 11. 2011 sp. zn. 29 Cdo 2031/2010). Žalovaní 1) a 4) tedy odpovídají za škodu ve výši **13.163.568,54 Kč** (skutečná škoda ve výši 20.725.430,54 Kč minus 10% majetku žalobce ke dni 4. 6. 2001 ve výši 7.491.700,- Kč minus částka, která byla žalobci vyplacena v rámci konkurzu na majetek BRC ve výši 70.162,- Kč). Za škodu do 10% limitu žalovaní 1) a 4) neodpovídají, neboť v řízení nebylo prokázáno, že ke škodě došlo v důsledku toho, že smlouvy nebyly v rozporu se zákonem zajištěny dle § 5d odst. 2 písm. d) ZISIF. V době, kdy byly smlouvy o půjčce uzavřeny, zákon nestanovil (*a nestanoví dodnes*) žádný určitý způsob, jakým je třeba půjčky CP zajistit. Podle názoru soudu se směnka za zajišťovací instrument obecně považuje, jako takový byla použita i v tomto případě. V tom nelze spatřovat nic protiprávního. V projednávaném případě je nutné přihlídnout k tomu, že smlouvy byly uzavírány opakovaně po dlouhou dobu a opakovaně byly také plněny, směnky zněly na vyšší částky než byla hodnota půjčovaných CP. Soud souhlasí s názorem žalovaných, že *v době uzavření posledních 4 smluv* nebyl s ohledem na všechny okolnosti předchozí spolupráce

mezi účastníky a tehdy dostupné informace o BRC, včetně předchozí kontroly ze strany BCP důvod předpokládat, že BRC svou povinnost ze smluv nesplní a CP nevrátí či že pohledávka žalobce nebude uspokojena uplatněním směnek společnosti BRC, která se, určitě alespoň třetím osobám, mohla jevit solventním a spolehlivým obchodním partnerem, jehož činnost podléhala státní kontrole. Je nutné také přihlídnout k tomu, že bylo-li předchozím deponitářem zjištěno a KCP oznámeno a žalobci vytčeno překročení 10% limitu dle statutu fondu, nedostatečné zajištění žalobci vytčeno nebylo a členové statutárního orgánu se tedy mohli i proto domnívat, že zajištění je v pořádku. Na tomto závěru nic nemění ani závěry, které učinil ve svém znaleckém posudku znalec Ing. Strejc (*znalecký posudek č.l. 190 spisu, vypracovaný pro účely trestního řízení proti žalovanému 2/*) o tom, že zajištění vlastní směnkou bylo zajištění ne zcela vhodné a rizikové ani podobný závěr ze znaleckého posudku Ing. Čočkové (*znalecký posudek č.l. 590 spisu, zpracovaný na základě objednávky likvidátora žalobce Ing. F.*). Oba znalci uvádějí, že zajištění směnkou bylo možné a dokonce obvyklé, ani jeden z nich se nevyjádřil tak, že by toto zajištění odporovalo právním předpisům (*což by také bylo řešení otázky právní, k jejichž hodnocení je oprávněn toliko soud, nikoliv znalci*). Soud zde poukazuje zejména na to, že oba tyto posudky byly zpracovány až několik let poté, kdy již bylo známo, že BRC svou povinnost ze smluv nesplnila, CP nevrátila a že žalobci se přes dotazy SCP a KCP nepodařilo zjistit ani, na koho byly převedeny a kde se nacházejí. V době uzavírání sporných smluv byla však situace jiná, soud má, jak uvedeno výše, za to, že k pochybnostem o spolehlivosti a solventnosti BRC nebyl důvod. K tomu je ještě třeba uvést, že pokud by měl soud ze závěrů znaleckých posudků vůbec vycházet, není možné odhlédnout ani od závěrů znalce Ing. Kudra, který vypracoval *znalecký posudek na základě žádosti žalovaného 9)*, a který shledal předmětné půjčky cenných papírů obvyklými, včetně obvyklosti výše úroků a obvyklosti zajištění směnkami, jejichž bonitu však nemohl znalec posoudit, protože mu nebyly předloženy. Podobné závěry soud učinil, pokud jde o námitku žalobce, že odměna za půjčování CP mohla být vyšší než 3,95% ročně. K tomu soud jen dodává, že pokud by měla být posuzována škoda v důsledku sjednání nižší než nejvyšší možné odměny, byl by dle názoru soudu škodou jen rozdíl mezi tvrzenou a prokázanou v době uzavření půjček dosažitelnou nejvyšší odměnou a odměnou, která byla sjednána, a také, s výjimkou sporných smluv, zaplácena. Tuto škodu ale žalobce touto žalobou nepožaduje.

K odpovědnosti žalovaného 2) a jeho právní nástupkyně, současné žalované 2). O odpovědnosti za porušení 10% limitu statutu fondu platí vše, co je uvedeno výše u žalovaných 1) a 4) s tím, že žalovaný 2) byl přímo osobu, která sporné smlouvy podepsala a není tedy pochyb (na rozdíl od žalovaných 1/ a 4/), že jejich podmínky znala. Porušení statutu fondu žalovaný 2) připustil v trestním řízení, které bylo proti němu vedeno, v němž byl za toto protiprávní jednání také pravomocně odsouzen. Porušení povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře či s odbornou péčí ze strany žalovaného 2) v tomto ohledu bylo tedy v řízení prokázáno (v důsledku smrti žalovaného 2/ přešlo důkazní břemeno, které nesl původně žalovaný 2/ na žalobce) a žalovaný 2) odpovídal žalobci za škodu ve stejném rozsahu (13.163.568,54 Kč) jako žalovaní 1) a 4), s nimiž je povinen tuto škodu uhradit společně a nerozdílně dle § 194 odst. 5 obch. zák.. Pro žalovaného 2) platí rovněž vše, co je výše uvedeno o zajištění a výhodnosti odměny za půjčování CP. Dle § 470 odst. 1 obč. zák. dědic odpovídá *do výše nabytého dědictví* za přiměřené náklady spojené s pohřbem zůstavitele a *za zůstavitelovy dluhy, které na něj přešly zůstavitelovou smrtí*. V řízení bylo prokázáno, že dcera žalovaného 2) nabyla dědictví ve výši **351.927,66 Kč**. Za závazek svého otce k náhradě škody odpovídá, avšak právě jen do, v den vyhlášení rozsudku známé, výše nabytého dědictví. (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013 sp. zn. 29 Cdo 5/2012).

K odpovědnosti žalovaných 5) a 6) jako členů dozorčí rady žalobce. Dle § 197 odst. 1 obch. zák. dozorčí rada dohlíží na výkon působnosti představenstva a uskutečňování podnikatelské činnosti společnosti. Členové dozorčí rady mají dle § 200 odst. 3 obch. zák. povinnost jednat s péčí řádného hospodáře. Jak plyne z výše uvedeného, dozorčí rada je orgánem *následné kontroly* činnosti společnosti, resp. úkonů statutárního orgánu společnosti, t.j. představenstva. Soud je přesvědčen, že ani dozorčí rada, jejímž členem byl ve sporném období nepochybně i žalovaný 6), který jako člen dozorčí rady vystupoval na všech jejích schůzích či valných hromadách a jako její člen je uveden v obchodním rejstříku dokonce dosud, nemohla z informací, které měla k dispozici, včetně auditovaných účetních závěrek, zprávách o kontrole v BRC apod. důvod pochybovat o tom, že spolupráce s BRC při půjčování cenných papírů je v pořádku. Na rozdíl od žalovaných 1), 2) a 4) však členové dozorčí rady neodpovídají ani za porušení 10% limitu dle statutu fondu, a to právě proto, že jejich kontrola byla kontrolou následnou. I kdyby toto překročení bylo u předchozích, ale zejména u posledních 4 sporných půjček zjištěno, mohlo se tak stát až poté, kdy už byly uzavřeny, jejich uzavření již tedy nebylo možné zabránit. Soud je tedy přesvědčen, že u žalovaných 5) a 6) chybí jeden z nutných předpokladů odpovědnosti za škodu, a to je, pokud by i bylo shledáno porušení jejich povinností tím, že překročení statutu nezjistili, příčinná souvislost mezi tímto "porušením" a vznikem škody. I kdyby totiž žalovaní 5) a 6) v rámci své následné činnosti zjistili, že smlouvy, uzavřené dne 4. 6. 2001 byly uzavřeny v rozporu se statutem fondu, nemohli již škodě, která vznikla nevrácením CP ze strany BRC, nijak zabránit. Žalovaní 5) a 6) tedy za škodu neodpovídají a žaloba proti nim byla zamítnuta v plném rozsahu.

K odpovědnosti žalovaného 8) jako depozitáře. Dle § 32 odst. 1 ZISIF je depozitář povinen kontrolovat, zda činnost investiční společnosti nebo investičního fondu je v souladu s tímto zákonem a statutem fondu. Podle odst. 3 pokud depozitář zjistí při výkonu své kontrolní činnosti nedostatky v hospodaření investičního fondu nebo porušení zákona nebo statutu fondu, oznámí to neprodleně investičnímu fondu a zároveň KCP. V podstatě stejné povinnosti byly uvedeny jako povinnosti depozitáře v depozitářské smlouvě ze dne 1. 9. 2000. Podle § 6 depozitář odpovídá podle obch. zák. za škodu, kterou způsobí porušením své povinnosti podílníkům podílového fondu a akcionářům investičního fondu, pro něž vykonává funkci

depozitáře. Jestliže žalovaný 8) namítal, že žalobce není aktivně legitimován k podání této žaloby, neboť deponitář odpovídá pouze majitelům podílových listů, pak tato jeho námitka není důvodná. Je správný názor žalovaného 8), že obecně deponitář odpovídá za škodu na majetku fondu jeho podílníkům. Hmotněprávní vztah z odpovědnosti za škodu vzniklou v důsledku protiprávního jednání deponitáře tedy vzniká mezi deponitářem na straně jedné a *podílníky fondu* jako poškozenými na straně druhé. Aktivně legitimovaným k podání žaloby o takovou náhradu škody je však investiční společnost, a to v rámci svých povinností při správě majetku podílníků v podílovém fondu, které je dle § 14 odst. 1 ZISIF povinna vykonávat vlastním jménem na účet podílníků. Mezi tyto povinnosti je třeba zařadit též povinnost vymáhat pohledávky (podílníků) vzniklé v souvislosti s majetkem v podílovém fondu, byť nejde o škodu, která vznikla jí samé (společnosti). (*k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 2006 sp. zn. 29 Odo 1252/2004*). K tomu soud poznamenává, že výše uvedené je podstatné i pro posouzení případné dělené odpovědnosti poškozených dle § 441 obč. zák., když v projednávaném případě nelze hovořit o tom, že podílníci fondu jako poškození se na vzniku škody jakýmkoliv způsobem podíleli. V řízení bylo prokázáno, že žalovaný 8), který je, podobně jako dozorčí rada, nástrojem až následné kontroly činnosti fondu, porušil svou povinnost, která je mu dána ZISIF, když při odborné péči měl zjistit, že předchozí, ale zejména poslední smlouvy ze dne 4. 6. 2001 byly uzavřeny v rozporu se

statutem fondu a měl tuto skutečnost oznámit nejen žalobci, ale i KCP, což neučinil. Žalovaný 8) však v řízení prokázal, že toto jeho protiprávní jednání *nebylo příčinou vzniku škody*, když prokázal, že již předchozí deponitář ČSOB zjistil překročení limitu, tuto skutečnost oznámil žalobci i KCP, přesto však ze strany KCP nedošlo k žádným opatřením, kterým by bylo uzavření dalších, a zejména posledních 4, smluv zabráněno. Lze tedy uzavřít, že škoda v projednávaném případě by zřejmě vznikla i v případě, že by žalovaný 8) svou povinnost oznámit překročení statutu fondu KCP splnil. Žalovaný 8) tedy za škodu neodpovídá a žaloba proti němu byla zamítnuta v plném rozsahu.

K odpovědnosti žalovaného 9) jako člena představenstva společnosti BRC. Dle § 3 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání ve znění, účinném od 21. 7. 2000, mají statutární orgány právnické osoby, likvidátor právnické osoby v likvidaci, je-li předložena, a zákonní zástupci fyzické osoby povinnost podat návrh na prohlášení konkursu. Dle § 1 odst. 3 zákona o konkursu a vyrovnání jde o předložení tehdy, jestliže osoba dlužníka má více věřitelů a jestliže její splatné závazky jsou vyšší než její majetek; do ocenění dlužníkovy majetku se zahrne i očekávaný výnos z pokračující podnikatelské činnosti, lze-li příjem převyšující náklady při pokračování podnikatelské činnosti důvodně předpokládat. Jestliže tyto osoby tuto povinnost nesplní, odpovídají věřitelům za škodu, která jim tím vznikne, ledaže prokáží, že škodu nezavinily; je-li těchto osob více, odpovídají společně a nerozdílně. Dle § 194 odst. 6 obch. zák. odpovídají členové představenstva, kteří odpovídají společnosti za škodu (*v důsledku porušení své povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře dle § 194 odst. 5 obch. zák.*), ručí za závazky společnosti společně a nerozdílně, jestliže odpovědný člen představenstva škodu neuhradil a věřitelé nemohou dosáhnout uspokojení své pohledávky z majetku společnosti pro její platební neschopnost nebo z důvodu, že společnost zastavila platby. V řízení nebylo prokázáno, že by žalovaný 9) porušil svou povinnost podat na společnost BRC návrh na prohlášení konkursu dříve, než to učinil. Žalobci se totiž nepodařilo prokázat, že společnost BRC byla již přede dnem či ke dni 4. 6. 2001 předložena a že tedy žalovaný 9) měl již před tímto datem povinnost podat návrh na prohlášení konkursu a v důsledku toho také neuzavírat sporné 4 smlouvy. V řízení však bylo prokázáno, že žalovaný 9) nejednal vůči své společnosti s péčí řádného hospodáře, resp. žalovanému 9), který má důkazní břemeno k prokázání toho, že jednal s péčí řádného hospodáře, se nepodařilo prokázat, že takto jednal. Sám tento žalovaný tvrdí, že BRC byla ke dni 4. 6. 2001 dostatečně

likvidní. V řízení bylo prokázáno, že ke dni, kdy na společnost BRC byly veškeré cenné papíry ze sporných posledních 4 půjček převedeny, měla k dispozici aktiva minimálně ve výši jejich hodnoty v době převodu, t.j. 24.226.320,- Kč. Soud má za to, že žalovaný 9) nemohl určitě jednat s péčí řádného hospodáře, pokud po necelých 30 dnech od převodu akcií nebyla BRC schopna tyto akcie žalobci vrátit nebo vyplatit jejich hodnotu či proplatit směnky a žalovaný 9) nebyl dokonce ani schopen uvést, kde se předmětné CP nacházejí, komu byly převedeny a za jakých podmínek. Kde se akcie nacházejí, nebylo přes snahu žalobce a proběhlá trestní řízení dokonce zjištěno vůbec. V konkurzu byla zjištěna pouze aktiva ve výši cca 1.000.000,- Kč, z nichž se navíc podařilo zpeněžit jen částku cca 200.000,- Kč. Pokud žalovaný 9) tvrdil, že úpadek BRC byl způsoben poklesem ceny akcií na burze, když došlo v období uzavření posledních 4 půjček k poklesu indexu PX50 o 13%, má soud za to, že takto vysoký pokles nemohl být příčinou úplného krachu BRC. Mohl snad znamenat pokles likvidity ve stejné míře jako byl tento pokles, ale nikoliv úplný úpadek. Pokud by pouze pokles ceny akcií měl být jedinou příčinou úpadku BRC, musel by znamenat konec i všech ostatních společností, zabývajících se obchodováním s CP, což se ale, samozřejmě, nestalo. Žalovaný 9) jako člen představenstva společnosti BRC tedy odpovídá žalobci za *skutečnou škodu*, a to z *titulu ručení za závazky své vlastní společnosti, které*

způsobil škodu. Jeho odpovědnost vůči žalobci je limitována částkou 30.282.900,- Kč, zjištěnou jako pohledávka žalobce v konkurzu (v konkurzu byly uplatněny i pohledávky ze smének a další pohledávky, které nejsou předmětem tohoto řízení), když žalobce nemůže dosáhnout uspokojení své pohledávky z důvodu platební neschopnosti BRC, kde žalobce svou pohledávku uplatnil. Žalovaný 9) tedy odpovídá za skutečnou škodu v celé její výši **20.725.430,54 Kč**, když ohledně žalovaného byla platba z konkurzu žalobcem započtena na další dluh společnosti BRC, zjištěný v konkurzu a ponížení o tuto částku tedy nepřipadá v úvahu.

K odpovědnosti žalovaných 10) a 11) jako členů představenstva společnosti BRC. Povinnost jednat s péčí řádného hospodáře dle výše uvedených zákonných ustanovení, je uložena pouze osobám, které *jsou členy* orgánů společnosti, kterým je tato povinnost uložena. Z toho vyplývá, že rovněž pouze člen orgánu společnosti může odpovídat za porušení takové povinnosti. Dle § 66 odst. 1 obch. zák. ve znění účinném od 15. 7. 2011 do 31. 12. 2011 osoba, která je statutárním orgánem nebo jeho členem nebo členem jiného orgánu společnosti, může ze své funkce odstoupit. Je však povinna oznámit to orgánu, jehož je členem, nebo orgánu, který ji zvolil nebo jmenoval. Výkon funkce končí dnem, kdy odstoupení projednal nebo měl projednat orgán, který ji zvolil nebo jmenoval, nestanoví-li společenská smlouva nebo stanovy, že postačí, projednal-li je nebo měl projednat orgán, jehož je členem. U osoby zvolené za člena orgánu zaměstnanci společnosti výkon funkce končí dnem, kdy odstoupení projednal nebo měl projednat orgán, jehož je členem. Příslušný orgán je povinen projednat odstoupení na nejbližším zasedání poté, co se o odstoupení z funkce dověděl. Jestliže osoba, která odstupuje z funkce, oznámí své odstoupení na zasedání příslušného orgánu, končí výkon funkce uplynutím dvou měsíců po takovém oznámení, neschválí-li příslušný orgán společnosti na její žádost jiný okamžik zániku funkce. Žalovaní 10) a 11) prokázali, že společnosti doručili své odstoupení z funkce dne 24. 11. 2000. V řízení bylo dále prokázáno, že první jednání orgánu, který žalované 10) a 11) do funkcí jmenoval (*valná hromada*) po doručení oznámení o odstoupení z funkce členů představenstva, se uskutečnilo dne **29. 12. 2000**, kdy bylo vydáno rozhodnutí jediného akcionáře BRC při výkonu působnosti valné hromady. Výkon funkce členů představenstva žalovaných 10) a 11) tedy skončil tímto dnem. Jelikož žalovaní 10) a 11) nebyli ke dni, kdy došlo k uzavření sporných 4 smluv členy statutárního orgánu BRC, nemohou nést odpovědnost za škodu v důsledku porušení

povinností, které jsou dány jen jejich členům. Žaloba proti nim tedy není důvodná a proto byla v celém rozsahu zamítnuta.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto u žalovaných, kteří byli v řízení plně úspěšní dle § 142 odst. 1 o.s.ř., u žalovaných, kteří byli úspěšní jen zčásti dle § 142 odst. 2 o.s.ř. podle poměru jejich úspěchu k úspěchu žalobce.

Žalovaná 2), která byla v řízení neúspěšná ohledně částky 351.927,66 Kč (0,51% předmětu řízení) a úspěšná ohledně částky 68.802.607,74 Kč (99,49%) má nárok na náhradu 98,98% nákladů. Vznikly jí náklady za zastoupení advokátem ve výši 433.480,- Kč, t.j. odměna za šest úkonů právní služby - převzetí zastoupení, vyjádření ze dne 3. 7. 2014, závěrečný návrh ze dne 16. 1. 2015 a účast na jednáních soudu dne 10. 7. a 20. 10. 2014 a 19. 1. 2015 á 71.980,- Kč dle § 7 bodu 7., § 8 odst. 1 a § 11 odst. 1 bod a), d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu a šest režijních paušálů k těmto úkonům á 300,- Kč dle § 13 odst. 1 a 3 cit. vyhl. 98,98% z částky 433.480,- Kč činí žalované přiznaných **429.256,46 Kč**.

Žalovanému 6), který byl v řízení plně úspěšný, vznikly náklady za zastoupení advokátem ve výši **1.399.340,80 Kč**. Ty představují odměnu za šestnáct úkonů právní služby

- převzetí zastoupení, vyjádření ze dne 26. 9. 2007 a 11. 1. 2008 a účast na jednáních dne 1. 10. 2007, 9. 6. a 27. 10. 2008, 26. 7. a 13. 12. 2010, 15. 12. 2011, 15. 3. a 7. 6. 2012, 10. 3, 10. 7., 14. 10. a 20. 10. 2014 a 19. 1. 2015 á 71.980,- Kč dle § 7 bodu 7., § 8 odst. 1 a § 11 odst. 1 bod a), d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, šestnáct režijních paušálů k těmto úkonům á 300,- Kč dle § 13 odst. 1 a 3 cit. vyhl. a 21% DPH ze součtu těchto položek dle § 137 o.s.ř. ve výši 242.860,80 Kč.

Žalovanému 8), který byl v řízení plně úspěšný, vznikly náklady za zastoupení advokátem ve výši **2.295.672,50 Kč**. Ty představují odměnu za dva úkony právní služby -

převzetí zastoupení a vyjádření k žalobě ze dne 19. 10. 2005 á 45.050,- Kč a dva režijní paušály á 75,- Kč (advokátní tarif ve znění platném do 31. 8. 2006) a dvacet pět úkonů právní služby - vyjádření ze dne 15. 5., 14. 6. a 15. 10. 2007, 17. 1., 26. 6. a 9. 10. 2008, 3. 12. 2010, 3. 9. 2012, 16. 4. a 16. 10. 2014 a účast na jednáních dne 22. 1., 1. 10. 2007, 24. 1., 9. 6. a 27. 10. 2008, 26. 7. a 13. 12. 2010, 15. 12. 2011, 15. 3. a 7. 6. 2012, 10. 3, 10. 7., 14. 10. a 20. 10. 2014 a 19. 1. 2015 á 71.980,- Kč dle § 7 bodu 7., § 8 odst. 1 a § 11 odst. 1 bod a), d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu v platném znění a dvacet sedm režijních paušálů k těmto úkonům á 300,- Kč dle § 13 odst. 1 a 3 cit. vyhl.

Žalovaný 9), který byl v řízení neúspěšný ohledně částky 20.725.430,54 Kč (29,97% předmětu řízení) a úspěšný ohledně částky 48.429.104,86 Kč (70,03%) má nárok na náhradu 40,06% nákladů. Vznikly mu náklady za zastoupení advokátem ve výši 1.927.398,50 Kč, t.j. odměna za dva úkony právní služby - převzetí zastoupení a vyjádření k žalobě ze dne 20. 10. 2005 á 45.050,- Kč a dva režijní paušály á 75,- Kč (advokátní tarif ve znění platném do 31. 8. 2006) a dvacet úkonů právní služby - vyjádření ze dne 23. 3. 2007, 23. 1. a 24. 10. 2008, 13. 4. 2012, 9. 7. 2014 a účast na jednáních soudu dne 22. 1., 17. 5. a 1. 10. 2007, 24. 1., 9. 6. a 27. 10. 2008, 26. 7. a 13. 12. 2010, 15. 12. 2011, 15. 3. a 7. 6. 2012, 10. 3, 10. 7., 14. 10. a 20. 10. 2014 a 19. 1. 2015 á 71.980,- Kč dle § 7 bodu 7., § 8 odst. 1 a § 11 odst. 1 bod a), d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu v platném znění, dvacet režijních paušálů k těmto úkonům á 300,- Kč dle § 13 odst. 1 a 3 cit. vyhl., 21% DPH ze součtu těchto položek dle § 137 o.s.ř. a náklady za znalecký posudek ve výši 69.020,- Kč. 40,06% z částky 1.927.398,50 Kč činí žalovanému přiznaných **772.115,84 Kč**.

Žalovaným 10) a 11), kteří byli v řízení plně úspěšní a byli zastoupeni společným advokátem, vznikly náklady za zastoupení ve výši **2.315.360,- Kč**. Ty představují odměnu za

2x dvacet úkonů právní služby - převzetí věci, vyjádření ze dne 10. 10. 2006, 10. 10. 2007, 7. 7. 2014 a 12. 1. 2015 a účast na jednáních dne 22. 1., 17. 5. a 1. 10. 2007, 24. 1., 9. 6. a 27. 10. 2008, 26. 7. a 13. 12. 2010, 15. 12. 2011, 15. 3. a 7. 6. 2012, 10. 3, 10. 7. a 20. 10. 2014 a 19. 1. 2015 á 71.980,- Kč dle § 7 bodu 7., § 8 odst. 1 a § 11 odst. 1 bod a), d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu v platném znění, ponížených u každého žalovaného o 20% na částku 50.584,- Kč dle § 12 odst. 4 advokátního tarifu, 2x dvacet režijních paušálů k těmto úkonům á 300,- Kč dle § 13 odst. 1 a 3 cit. vyhl.

O povinnosti žalobce uhradit náklady řízení k rukám zástupců žalovaných bylo rozhodnuto dle § 149 odst. 1 o.s.ř.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.
Proti výroku o nákladech řízení je možné podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat soudního výkonu rozhodnutí nebo podat návrh na provedení exekuce.

V Praze dne 19. ledna 2015

JUDr. Gabriela Kučerová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost:
Lasková Dagmar